

Hồi 23

Tình Thâm Tựa Biển

Dãy núi cao thấp nhấp nhô, cây cỏ chen nhau phủ kín, thoạt nhìn chỉ thấy một màu xanh mượt mà trải dài trong mắt, vào sâu trong núi màu xanh càng âm u lạnh ngắt, ba tảng đá lớn cao hơn ba trượng, tuy là do thiên nhiên tạo nên, nhưng khéo léo tinh xảo tựa như được bàn tay con người sắp xếp. Trên tảng đá có khắc ba chữ theo lối hành thư, nét bút bay bướm vô cùng, “Trường Xuân Cốc”.

Đi qua khỏi mấy tảng đá, một cảnh tượng đẹp tựa như tranh vẽ hiện ra trước mắt.

Một con đường tiểu lộ được lát bằng những phiến đá quanh co uốn khúc, hai bên những rặng liễu lòa xòa rũ xuống, chỉ cần đưa tay lên cũng rụng tới được.

Tiểu lộ này được xây men theo một con suối nhỏ.

Cuối tiểu lộ là một vách đá dựng đứng cao vút, được khoét thành một cánh cửa hình bán nguyệt.

Bước qua cánh cửa này, cảnh tượng càng tuyệt diệu hơn bội phần.

Kỳ hoa dị thảo chen nhau đua nở, những con thú tung tăng chạy nhảy tự do.

Có năm sáu tòa lầu xây theo lối cung điện ẩn hiện giữa đám tàng cây xanh đẹp như bồng lai tiên cảnh.

Chỗ gần ngọn núi có ba gian phòng thiết kế đẹp đẽ vô cùng.

Lúc này mọi vật đều cực kỳ yên tĩnh.

Đột nhiên một cái bóng trắng nhanh như chớp bay đến chỗ này.

Trong nháy mắt đã đến ngoài cửa, bóng trắng còn đang do dự muốn vào nhưng lại thôi.

- Ai đó ?

Không ngờ từ phía trong gian phòng có một tiếng hét trầm trầm vang lên, rồi một thiếu phụ tuổi trạc ngũ tuần bước ra, đưa mắt ngó quanh tứ phía.

Thiếu phụ này vận kinh trang màu xanh nhạt, tay xách trường kiếm, đôi mắt sáng quắc chứng tỏ có công lực phi phàm, đảo mắt ngó quanh, chợt một trận gió thổi tới, khiến rặng liễu khóm hoa khẽ lay động.

Thiếu phụ lạnh lùng mỉm cười:

- Bạch cô nương, ta đã thấy người rồi.

Cái bóng trắng ẩn thân dưới khóm hoa bước ra, hóa ra đó chính là Bạch Lãnh Thu.

Bạch Lãnh Thu vẻ mặt sầu muộn, giọng vô cùng ai oán:

- Đỗ di nương, chàng tỉnh lại chưa ?

Thiếu phụ vận đồ xanh được gọi là Đỗ di nương cười đáp:

- Chàng, chàng là ai, mà ai là chàng của người chứ ?

Bạch Lãnh Thu đỏ mặt:

- Đỗ di nương cứ trêu chọc tôi không hà, tôi không thềm chơi với di nương nữa đâu.

Đỗ di nương cười, hạ giọng nói:

- Người nói Thanh Y Tu La Kim Phi Hùng phải không ?

Bạch Lãnh Thu đáp:

- Ngoại trừ chàng ra thì trong phòng này còn có ai khác ?

Đỗ di nương thở dài:

- Bạch cô nương à, người đừng quan tâm tới hấn thì tốt hơn.

Bạch Lãnh Thu kinh ngạc:

- Ý của người là...

Đỗ di nương hạ giọng đáp:

- Tính tình của đảo chúa ta không biết thì người cũng đã biết, cấm lệnh đầu tiên của bản đảo là không cho phép môn hạ nói đến chuyện yêu đương.

Bạch Lãnh Thu vội bảo:

- Di nương lầm rồi, tôi đến đây chỉ là do hiếu kỳ mà thôi.

Đỗ di nương nghiêm mặt đáp:

- Bạch cô nương, ta là người đã từng trải, người không qua mắt được ta đâu.

Bạch Lãnh Thu nghe vậy bất giác giật mình, thối lui ra sau một bước, miệng vội nói:

- Nếu nói như vậy thì lẽ nào di nương đã đem chuyện tôi bẩm báo lại cho đảo chúa.

Đỗ di nương lắc đầu:

- Nếu như vậy thì người đâu còn tự do đến ngày nay.

Bạch Lãnh Thu thoáng xao động, lẩm bẩm nói:

- Đa tạ Đỗ di nương, tiểu nhi quả thật muốn vào xem thương thế chàng ta ra sao.

Đỗ di nương từ tốn đáp:

- Thương thế nghiêm trọng lắm, nhưng mà y đã ăn một lúc tám viên linh đơn, nên sẽ khôi phục rất nhanh, không có chi đáng lo đâu.

Bạch Lãnh Thu trở mắt, giọng nghi ngờ:

- Thật chẳng ? Nói như vậy đảo chúa xem trọng chàng quá.

Đỗ di nương gật đầu:

- Đúng vậy, lý do tại sao thì ta cũng không biết được.

Bạch Lãnh Thu cúi đầu một lát rồi lại ngẩng đầu lên, mặt nhòa lệ, ánh mắt khẩn cầu tràn đầy hi vọng.

Đỗ di nương buông tiếng thở dài não ruột, thốt:

- Bạch cô nương, người...

Bạch Lãnh Thu nhỏ nhẹ lên tiếng:

- Tiểu nhi vào thăm chàng được không ?

Đỗ di nương thoáng nhú mày, ôn tồn đáp:

- Bạch cô nương à, người là chủ ta là phận nô bộc, chuyện này...

Bạch Lãnh Thu vội lên tiếng:

- Đừng nói xa xôi nữa, trong hàng Tứ đại sứ giả ai cũng mạnh hơn tiểu nhi gấp trăm lần, chỉ vì ngày thường người yêu quý tiểu nhi nhất, nên tiểu nhi mới mạo hiểm cầu khẩn người.

Đỗ di nương bật thở dài:

- Đó là bởi vì ta bỗng người đến đây, nên ta mới có cảm tình đặc biệt với người đó thôi.

Bạch Lãnh Thu nói:

- Cho nên, tiểu nhi mới to gan đến thỉnh cầu người.

Đỗ di nương lắc đầu:

- Thật là khó xử. Thôi được, người đi vào đi, càng nhanh càng tốt.

Bạch Lãnh Thu vui mừng ra mặt, vội nói:

- Tiểu nhi đa tạ di nương.

Nói rồi nàng nhẹ nhàng đi vào bên trong.

Phía trong phòng màn che trướng rủ.

Bạch Lãnh Thu bước nhanh đến trước giường, vén màn nhìn xem.

Chỉ thấy Kim Phi Hùng nằm trên giường, sắc mặt vàng bệch, hơi thở yếu ớt, trán lấm tấm mồ hôi.

Bạch Lãnh Thu đến trước giường, Kim Phi Hùng vẫn không mảy may phát giác, đôi mắt cứ nhìn mông lung trên nóc mùng.

- Kim Phi Hùng, Kim...

Bạch Lãnh Thu khẽ lên tiếng gọi chàng, giọng nghẹn ngào không thốt nên lời.

Kim Phi Hùng dường như có chút tri giác, mắt chàng thoáng nháy động.

- Bạch cô nương.

Tứ di nương khẽ đẩy cửa bước vào, hạ giọng nói:

- Trốn mau, Thẩm đại nương tới kìa.

Bạch Lãnh Thu giật mình kinh hãi, vội thu mình chui xuống dưới gầm giường của Kim Phi Hùng.

Nàng vừa chui vào xong đã nghe thấy tiếng bước chân từ ngoài cửa vọng vào:

- Đỗ muội, cái gã họ Kim kia ra sao rồi ?

Đỗ di nương hạ giọng thầm thì:

- Hắn đã đỡ nhiều rồi, có lẽ đến sáng mai sẽ hoàn toàn bình phục.

Thẩm đại nương lên tiếng:

- Tiểu tử này thật là có phúc, một hơi hắn uống hết tám viên Cửu trâm hồi xuân hoàn, nếu như không bình phục đó mới là chuyện quái dị.

Đỗ di nương từ tốn nói:

- Đây là ơn phúc của đảo chúa mà.

Thẩm đại nương lạnh lùng hừ lên một tiếng:

- Theo ta thì môn quy của đảo tất buộc hẳn phải chết, không hiểu đảo chúa tại sao lại rộng lượng như vậy ?

Đỗ di nương vội đáp:

- Chắc là đảo chúa có ban bài chuyện gì đây ?

Thẩm đại nương gật đầu:

- Người nói không sai, nhìn nè, đây chính là Tu La đoạn hồn kiếm, thu được trên mình gã họ Kim đó, đảo chúa nói khi lúc gã còn chưa tỉnh hãy hoàn trả kiếm lại cho gã, rồi người nói cái gì mà thấy lâu lại cảm thấy thương tâm đó.

Mặt Đỗ di nương lộ vẻ kinh dị:

- Lại có chuyện này nữa sao ? Đảo chúa chẳng lẽ bị đoạn kiếm này làm cho đau lòng hay sao ?

Thẩm đại nương liền đáp:

- Đúng đó, cái này nếu như gặp đảo chúa đòi trước thì... hừ... một trăm gã họ Kim cũng đừng mong sống sót đến giờ.

Đỗ di nương tán đồng:

- Đại thơ nói rất phải.

Thẩm đại nương bỗng nhiên đổi giọng:

- Người trong đảo có ai đến đây gặp hẳn chưa ?

Giọng Đỗ di nương có vẻ lo lắng:

- Không có, trừ người ra đâu có ai dám đến đây.

Thẩm đại nương nghiêm giọng:

- Ta ư ? Ta vừa nhìn thấy nam nhân đã nổi giận rồi làm sao lại còn đi vào mà nhìn cái bản mặt phát ghét của hắn.

Đỗ di nương lên tiếng trêu chọc:

- Bây giờ người có cần đi vào nhìn hắn ta một chút không ?

- Không không.

Thẩm đại nương hậm hực lắc đầu đưa Tu La đoạn hồn kiếm cho Đồ di nương đoạn bước ra khỏi cửa.

Đột nhiên mục quay lại, giọng trịnh trọng nói với Đồ di nương:

- Tứ muội không được phép cho bất cứ người nào trong đảo đến gặp hấn nghe chưa ? Đặc biệt là Bạch cô nương Bạch Lãnh Thu.

Bạch Lãnh Thu nằm dưới gầm giường bất giác rung mình sợ hãi, không dám thở mạnh.

Đồ di nương ở ngoài cửa lớn tiếng đáp:

- Tiểu muội tuân lệnh, thơ thơ cứ yên tâm.

Thẩm đại nương lại nói:

- Nếu như gã họ Kim kia sáng mai có thể bình phục thì ta sẽ đi bẩm báo với đảo chúa, trong lúc ta đi người cứ canh chừng gã cẩn thận là được rồi.

Mục vừa nói vừa bước đi xa dần xa dần.

Đồ di nương nhẹ nhàng đi vào trong nội thất, khẽ cất tiếng gọi:

- Bạch cô nương...

Bạch Lãnh Thu lom còm bò ra, giọng cảm kích:

- Tiểu nhi không biết tạ ơn người sao cho phải.

Đồ di nương buồn rầu thở dài:

- Chẳng giấu gì người, ta hoàn toàn không phải là giúp đỡ người đâu.

Bạch Lãnh Thu thoáng ngạc nhiên:

- Vậy... vậy thì tại sao mà... ?

Đồ di nương nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt xa xăm, giọng ai oán nói với nàng:

- Bởi vì ngày xưa ta cũng gặp tình cảnh giống như người vậy đó, nhưng mà lúc đó đảo chúa quy định cực kỳ nghiêm khắc cho nên kết quả...

Bà ghen ngào không nói tiếp được nữa, hai hàng lệ tuôn xuống như mưa.

Bạch Lãnh Thu cũng cảm thấy xao động bèn hỏi:

- Kết quả ra sao ?

Đỗ di nương òa lên khóc nức nở, một hồi lâu mới nói trong nước mắt:

- Kết quả là chàng đã bị trói vào thân cây Kim bằng trên đảo rồi bị đánh cho đến chết.

Bà đưa tay lau nước mắt đoạn lên tiếng tiếp tục:

- Bạch cô nương à, lúc đó ta cũng còn trẻ như người, bây giờ ta đã già rồi, nhưng không lúc nào ta quên được chuyện này. Mấy chục năm nay ta hối hận đã không có đủ dũng khí..

Bạch Lãnh Thu chợt hỏi:

- Dũng khí gì vậy hả Đỗ di nương ?

Đỗ di nương nghiêm mặt nói:

- Lúc đó nếu như ta liều chết cùng chàng trốn đi thì cũng không đến nỗi ân hận đau khổ suốt đời như vậy.

Bạch Lãnh Thu hỏi tiếp:

- Tại sao lúc đó di nương lại không trốn đi với người yêu của mình ?

Đỗ di nương ngậm ngùi:

- Lúc đó ta còn trẻ nên nhất gan lắm, lại sợ sau khi trốn đi sẽ không có cơ hội luyện được võ công vô thượng của bản môn. Bây giờ nghĩ lại thật là ân hận thì đã quá muộn...

Nghe vậy Bạch Lãnh Thu bất giác ngẩn người kinh ngạc.

Đỗ di nương tại sao lại thuật lại chuyện ngày xưa mà khiến cho trong lòng nàng xúc động như vậy.

Nếu như không cùng Kim Phi Hùng trốn đi thì nàng sẽ phải ân hận suốt đời, còn như trốn đi thì sẽ mang tiếng là phản bội sư môn.

Nhất thời nàng không biết làm sao cho phải, tâm trí nàng rối bời. Nàng đưa mắt nhìn những đám mây bay lững thững bên cửa sổ. Cánh chim giang hồ ung dung bay lượn khiến nàng chợt động tâm, thầm ước được như cánh chim tự do nọ.

Bạch Lãnh Thu chợt quỳ sụp xuống, đôi mắt ngấn lệ:

- Đỗ di nương...

Đỗ di nương vội đưa tay đỡ nàng đứng dậy, miệng lắp bắp:

- Bạch cô nương... người... đứng dậy cũng được mà.

Bạch Lãnh Thu cương quyết quỳ sụp xuống được:

- Đổ di nương mà không đáp ứng thì tiểu nữ sẽ nhất định không đứng dậy nữa.

Đổ di nương hai mắt cũng đầm lệ lắc đầu nói:

- Ta biết người muốn gì rồi nhưng mà...

Bà im lặng hồi lâu rồi mới lên tiếng:

- Được rồi, canh tư đêm nay người hãy trở lại đây.

Bạch Lãnh Thu đưa mắt nhìn Đổ di nương trân trân, giọng hết sức vui mừng pha lẫn kinh ngạc:

- Thật không ? Đổ di nương đáp ứng lời thỉnh cầu của tiểu nữ ?

Đổ di nương hạ giọng:

- Canh tư thì thể trạng y đã hồi phục, bây giờ người đi ngay đi, ở đây lâu sẽ gây phiền phức cho ta đó.

Bạch Lãnh Thu vội đáp:

- Tiểu nhi sẽ đi ngay.

Nói xong nàng nhẹ nhàng triển khai khinh công, trong chớp mắt đã biến đi mất dạng.

*

* *

Mặt trời khuất dần sau đỉnh núi.

Màn đêm dần dần buông xuống.

Bạch Lãnh Thu đã chuẩn bị xong xuôi, song nàng không dám triển khai khinh công mà cứ từ từ dạo bước đi về phía căn phòng sát bên ngọn núi.

Nàng thầm vui mừng vì không gặp một ai trên đường cả.

Đổ di nương vỗ lên hai tiếng làm ám hiệu, đoạn dùng công phu truyền âm nhập mật gọi nàng:

- Bạch cô nương, lại đây mau lên.

Bạch Lãnh Thu hấp tấp dị thường, băng mình vào trong rồi thì thầm hỏi:

- Chàng tỉnh lại chưa hả di nương ?

Đỗ di nương cũng hạ giọng đáp:

- Chừng khoảng cạn một tuần trà thì được lực sẽ tiêu tan. Lúc đó y mới tỉnh lại được.

Nói xong bà kéo Bạch Lãnh Thu vào trong phòng:

- Người là thiên kim nơi Bạch phủ, chỉ vì gặp loạn được đảo chúa cứu thoát trong lúc vô tình.

Bạch Lãnh Thu đáp:

- Đại ân của đảo chúa, tiểu nhi suốt đời không quên.

Đỗ di nương lại nói:

- Lần đó ta cùng đi với đảo chúa, cho nên ta bế người vượt qua muôn sông, vạn dặm mới về tới Trường Xuân đảo.

Bạch Lãnh Thu vội nói:

- Ân tình của di nương, tiểu nhi không bao giờ dám quên.

Đỗ di nương ôn tồn nói tiếp:

- Bởi vì tình yêu của người... bị môn quy ngăn trở cho nên ta rất hiểu nỗi thống khổ trong lòng người.

Bạch Lãnh Thu gật đầu:

- Bởi vậy nên di nương mới...

Đỗ di nương trầm giọng:

- Tình yêu nam nữ nói khó thì không khó, nói dễ thì cũng chẳng dễ. Điều khó nhất cho nữ nhân chúng ta là gặp được một người thật sự yêu thương mình, một khi cơ duyên đến thì đừng bỏ lỡ cơ hội, nếu không sẽ phải ân hận suốt đời.

Nói rồi hai dòng lệ lại tuôn rơi, ai biết trong lòng bà đang đau khổ đến độ nào.

Bà đưa tay gạt nước mắt:

- Bạch cô nương thật tình yêu hấn hả ?

Bạch Lãnh Thu e thẹn đáp:

- Tiểu nhi cũng không biết nữa.

Đỗ di nương thoáng bực bội:

- Cô nương không nói đùa với ta ?

Bạch Lãnh Thu lẩm bẩm đáp:

- Tiểu nhi cũng không biết có yêu thương thật không, nhưng mà mỗi khi gặp chàng, tiểu nhi không thể nào quên được. Dường như có cảm giác chàng là người thân duy nhất trên đời của tiểu nữ vậy đó.

Đỗ di nương bất giác bật cười:

- Cô nương ơi, đó là tình yêu rồi.

Lúc này ở trong nội thất chợt phát ra tiếng trở mình ở trên giường.

Đỗ di nương ngẩng đầu nhìn lên vầng trăng ở bên ngoài rồi bảo nàng:

- Mau lên, hẩn sắp tỉnh dậy rồi đó.

Bạch Lãnh Thu trầm nghĩ:

- Lát nữa đây ta cùng với Kim Phi Hùng trốn đi, không biết có phải là ta trốn theo trai không ? Không hiểu Trường Xuân đảo xử tội có nặng không ? Vạn nhất bị bắt trở về thì...

Nhưng mà có một sức mạnh vô hình làm cho nàng can đảm lên bội phần, vì Kim Phi Hùng nàng có chết cũng không tiếc, chỉ tội nghiệp cho Đỗ di nương.

Nàng cũng tự hỏi, chẳng biết Kim Phi Hùng có yêu mình không, tuy ngoài mặt chàng lạnh lùng nhưng nàng biết rõ chàng là người rất tình cảm.

Nàng tự nhủ chỉ cần mình yêu chàng, còn chàng có yêu mình hay không thì lệ thuộc vào chàng.

Đỗ di nương lại nói:

- Đây là số bạc, người hãy cầm lấy, còn Tu La đoạn kiếm ta đã hoàn lại trên người hẩn rồi.

Bạch Lãnh Thu cảm kích nói:

- Đỗ di nương quá tốt với tiểu nhi.

Đỗ di nương điểm nụ cười buồn:

- Người cũng nên lưu lại vật gì để làm kỷ niệm.

Bạch Lãnh Thu nhất thời không biết lưu lại cái gì, mà trên người nàng cũng không đem theo vật gì nên nàng lúng túng vô cùng.

Đỗ di nương chột bảo nàng:

- Ta muốn xin cô nương thanh Tử ngọc chủ tử.

Tử ngọc chủ tử là binh khí độc đáo của riêng Bạch Lãnh Thu, được mài chế từ một phiến ngọc trong như lá lúa, màu tím nhạt trong suốt, mũi chủ tử này cũng có thể dùng làm ám khí. Đây là vật hộ thân mà Bạch Lãnh Thu cực kỳ yêu quý. Nhưng mà Đỗ di nương đã không tiếc tính mạng để lo cho nàng thì một cây chủ tử nhỏ bé có đáng gì. Do vậy nên nàng không hề suy nghĩ, lập tức rút Tử ngọc chủ tử ra đưa cho Đỗ di nương.

- Di nương ơi, thấy vật là thấy người, di nương nên bảo trọng.

Đỗ di nương cười buồn:

- Sở dĩ ta phải dùng đến nó...

- Úy da, ta đang ở đâu đây, nơi này là nơi nào vậy...

Tiếng Kim Phi Hùng từ trong nội thất vọng ra.

Bạch Lãnh Thu sợ chàng làm kinh động người khác, nên vội chạy vào bên trong thì thầm:

- Không nên to tiếng như vậy.

Trong phòng tuy không có ánh đèn nhưng ánh trăng mờ ảo rơi vào, lại thêm công lực chàng đã hồi phục, nhãn lực lại tinh thường như xưa nên bất giác lên tiếng gọi:

- Kim Ngân Thi...

Chàng nhìn thấy Bạch Lãnh Thu mà cứ tưởng lầm là Kim Ngân Thi.

Bạch Lãnh Thu đưa tay lên miệng ra hiệu cho chàng đừng nói nữa, rồi hạ giọng nói:

- Chàng đã cảm thấy khỏe chưa ?

Kim Phi Hùng lúc đó mới như người đã tỉnh mộng, nói nhỏ:

- Ta đấu với Thần Long lạt ma...

Bạch Lãnh Thu vội nói tiếp:

- Chàng bị nội thương trầm trọng, nội tạng chuyển vị.

Kim Phi Hùng thoáng rúng động, chàng bèn vận công tụ khí thấy không có gì trở ngại, liền hỏi:

- Muội muội, người là...

Bạch Lãnh Thu nói:

- Nơi đây là chốn nguy hiểm vô cùng, đi ra khỏi đây rồi sẽ nói sau, ca ca đi mau !

Kim Phi Hùng thấy nét mặt nàng lo lắng dị thường, nhất thời không hiểu chuyện gì xảy ra, đành phải bật mình nhảy ra khỏi giường.

Đỗ di nương vội bảo:

- Bây giờ đã qua canh tư, trước khi trời sáng nếu các người đi qua khỏi đây trăm dặm thì sẽ không có gì đáng lo, còn bằng không thì hậu quả e khó lường.

Kim Phi Hùng nhìn bà một hồi, sau đó chàng hỏi Bạch Lãnh Thu:

- Muội muội, đây là ai vậy ?

Bạch Lãnh Thu vội giải thích:

- Đây là Đỗ di nương là người canh chàng, đồng thời cũng là đại ân nhân của hai ta đó.

Đỗ di nương nắm chặt Tử ngọc chủ thủ trong tay cười nói:

- Cô nương thật là may mắn.

Rồi bà ghé vào tai Bạch Lãnh Thu thì thầm:

- Kim Phi Hùng kêu người là muội muội thân mật quá chừng. Thôi các người đi đi.

Lời nói vừa dứt, bà đã vung tay tự đâm thanh Tử ngọc chủ thủ vào phía sau lưng nơi bả vai.

- Á...

Máu tươi vọt ra rồi bà ngã khụy xuống đất.

Bạch Lãnh Thu thất kinh vội bước tới dìu bà dậy, mắt ứa lệ:

- Đỗ di nương...

Giọng nàng tắc nghẹn trong cổ.

Kim Phi Hùng càng ngạc nhiên hơn:

- Tại sao lão tiên bối phải...

Đỗ di nương khoát tay nói:

- Đừng lo cho ta, các người hãy lo chạy đi.

Bạch Lãnh Thu do dự không muốn đi.

Đỗ di nương không ngớt thúc giục:

- Các người đi mau lên, nếu ta không mang thương tích thì làm sao mà ăn nói với đảo chúa, hơn nữa ta giả bộ trọng thương hôn mê để cho các người có thời gian chạy đi xa hơn một chút.

Bạch Lãnh Thu gạt nước mắt buông tiếng thở dài:

- Đỗ di nương, đại ân của người tiểu nhi sẽ có ngày báo đáp.

Nói rồi nàng kéo tay Kim Phi Hùng:

- Không nên thi triển khinh công, cẩn thận mà xuất cốc.

Hai người lặng lẽ luồn lách qua các tảng đá đi ra phía ngoài Trường Xuân cốc.

Bạch Lãnh Thu thông thuộc địa hình trong cốc nên dễ dàng thoát ra phía ngoài Trường Xuân cốc bí hiểm này.

Kim Phi Hùng chợt hỏi:

- Muội muội, hiện tại có thể nói rõ sự tình cho ta nghe được không ?

Bạch Lãnh Thu hấp tấp đáp:

- Không được, chúng ta phải ra cách xa trăm dặm mới có thể coi như tạm thời an toàn.

Kim Phi Hùng bất giác lớn tiếng than thở:

- Trời ơi, cứ đi như vậy chắc có lẽ đi quá nửa đêm mới mong qua được trăm dặm.

Bạch Lãnh Thu nói:

- Bây giờ có thể triển khai khinh công được rồi, đến gần chính Ngọ nhất định có thể ra khỏi đây hơn trăm dặm, người có đói không ?

Kim Phi Hùng lắc đầu:

- Ta cảm thấy tinh thần đang sung mãn đây.

Bạch Lãnh Thu mỉm cười:

- Đã không đối, vậy thì chúng ta thử so sánh thuật khinh công coi thử thế nào ?

Kim Phi Hùng bất giác hứng chí liền đáp:

- Tốt lắm, ta chấp muội muội năm mươi trượng đó.

Bạch Lãnh Thu dường như quên đi nguy hiểm, vội nói:

- Không cần !

Nàng muốn Kim Phi Hùng cùng thi triển khinh công để trêu chọc chàng, đồng thời muốn mau thoát khỏi chốn nguy hiểm để ra chỗ an toàn.

Bởi vậy nàng giận dữ nói:

- Người xem thường ta phải không ?

Kim Phi Hùng cười đáp:

- Hì hì, muội muội xuất thân từ danh môn nên ca ca đâu dám khinh thường, vậy thì chúng ta đồng thời xuất phát.

Bạch Lãnh Thu lúc này mới tươi cười, đồng sánh vai với chàng rồi lớn tiếng hô:

- Một... hai... ba... chạy !

Hai bóng người tựa như hai làn khói trắng bay xẹt trên cánh đồng mênh mông.

Bạch Lãnh Thu hiếu thắng nên vừa bắt đầu đã thi triển toàn lực phóng đi như một làn gió.

Mặt trời đã lên cao.

Lúc này hai người đã cách xa Trường Xuân cốc khoảng chừng năm chục dặm.

Bạch Lãnh Thu vẫn cắm đầu triển khai khinh công phóng đi như điên cuồng.

Kim Phi Hùng cất tiếng gọi nàng:

- Muội muội, hãy dừng lại nghỉ ngơi một chút có được không ?

Bạch Lãnh Thu vẫn không dừng chân lại, miệng hỏi chàng:

- Người mệt rồi hả ?

Kim Phi Hùng bất giác cười lên một tràng dài:

- Ta không mệt đâu, chỉ sợ người...

Bạch Lãnh Thu bất giác nóng mặt, nàng cảm thấy trên trán mình lấm tấm mồ hôi, mà nàng quay lại nhìn Kim Phi Hùng thấy chàng không có gì khác lạ, hơi thở vẫn bình thường.

Nàng bất ngờ cảm thấy xấu hổ, liền nói:

- Người cười ta phải không ?

Kim Phi Hùng lắc đầu:

- Không phải, ta đâu dám cười muội muội, ta chỉ sợ người mệt sẽ có hại đến thân thể mà thôi.

Bạch Lãnh Thu cảm thấy trong lòng ngọt ngào như mật, nhưng vẫn cau mày đáp:

- Thi tài chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, còn đi thoát ra được hiểm địa mới là điều quan trọng.

Kim Phi Hùng vọt mình lên trước giơ tay cản nàng lại lớn tiếng nói:

- Binh đến thì chống, lửa đến thì phun nước, muội muội sợ cái gì ?

Bạch Lãnh Thu lo lắng:

- Không được làm như vậy, người không hiểu đâu.

Kim Phi Hùng cứng giọng:

- Ta không cần biết, nhưng mà ta cũng không sợ bất cứ ai đâu.

Bạch Lãnh Thu cương quyết nói lớn:

- Chạy, chạy đi mau. Lúc này ta không thể giải thích với người được.

Kim Phi Hùng bực tức:

- Chúng ta chạy đến lúc nào mới ngừng ? Chẳng lẽ chạy suốt đời hả muội muội ?

- Chạy ra khỏi đây trăm dặm.

Vừa nói thân hình Bạch Lãnh Thu đã lao xẹt đi về phía trước lẹ như tên bắn.

Mặt trời lúc này đã dần dần lên đến đỉnh đầu.

Đường quan đạo đã hiện ra phía đằng xa.

Bạch Lãnh Thu lúc đó mới thu cước pháp, vừa đi vừa thở hồng hộc:

- Được rồi, hiện giờ có muốn thi triển khinh công cũng không thể nào được nữa.

Kim Phi Hùng cười khổ:

- Người mệt rồi sao ?

Bạch Lãnh Thu thoáng bực mình:

- Còn phải nói nữa, tất cả đều do người mà ra đó.

Kim Phi Hùng thầm nghĩ:

“Ta rõ ràng đâu có muốn chạy, mà người cứ chạy như điên.”

Nhưng mà miệng chàng lại bảo:

- Muội muội hay thật, cứ oán trách ta đi.

Bạch Lãnh Thu đưa mắt liếc nhìn chàng:

- Ta chẳng oán trách ai cả, chỉ oán trách số mạng của mình thôi.

Kim Phi Hùng lắc đầu:

- Số mạng ? Cái gì mà số với mạng, số mạng tốt xấu đều do bản thân mình. Lúc này chúng ta muốn chạy thì chạy, còn không thì không ai có thể bảo chúng ta chạy, người nói đó là số sao ?

- Ta không tranh luận với người nữa, chúng ta hãy đến thị trấn đó nghỉ ngơi.

Kim Phi Hùng bảo:

- Ít ra cũng phải có chút nước uống đã !

Hai người đang vội vã bước đi.

Đột nhiên một tiếng thét lạnh lạnh từ trong rừng trúc gần đó truyền tới.

- Cô nương à, ta đã đợi người ở đây từ lâu rồi.

Bạch Lãnh Thu hết sức kinh hãi, bất ngờ thối lui ra sau năm thước.

Phía trong rừng trúc có ba người đồng thời xuất hiện sánh vai nhau bước ra.

Người đi chính giữa là đệ nhất lục Thẩm đại nương, một trong Tứ đại sứ giả của Trường Xuân đảo.

Người đi bên mé tả là Kiều tam cô.

Người đi bên hữu là một nữ lang dung nhan thập phần xinh đẹp.

Sắc mặt Bạch Lãnh Thu tái nhợt, đôi mắt thất thần nhìn ba người đang tiến tới.

Kim Phi Hùng thấy vậy liền nói:

- Muội muội, bọn họ là ai vậy ?

Bạch Lãnh Thu hoảng kinh đến cực độ, vội nói:

- Chuyện không liên can đến người, chớ có can vào.

Nói xong nàng bước tới, nói với lão bà đi chính giữa:

- Thấm đại nương...

Nét mặt Thấm đại nương lạnh lùng vô hồn:

- Người hãy chào đại sư tỷ trước đã.

Bạch Lãnh Thu quay sang phía nữ lang xinh đẹp bên mé hữu cúi mình thi lễ:

- Tham kiến đại sư tỷ.

Giọng của nữ lang vô cùng nghiêm nghị:

- Người và Kim Phi Hùng cùng với chúng ta đi vào rừng trúc nói chuyện, ở đây thật không tiện chút nào.

Thấm đại nương không đợi cho Bạch Lãnh Thu kịp đáp đã lạnh lùng lên tiếng:

- Chúng ta đi vào trước đây.

Nói rồi ba người cùng bước vào trong rừng trúc.

Kim Phi Hùng bất giác cau mày hỏi:

- Muội muội, sư môn của người đó phải không ?

Bạch Lãnh Thu hồn vía lên mây, mặt tái xám, gật đầu đáp:

- Chính phải.

Nhìn thần sắc của nàng cũng biết rõ nàng đang khiếp sợ đến mức nào.

Kim Phi Hùng trầm nghĩ:

“Tôn sư trọng đạo là lẽ đương nhiên, nhưng tại sao lại phải sợ như vậy ? Thật không hiểu nổi.”

Nghĩ vậy chàng bật lên tiếng:

- Có cái gì mà đáng sợ, chúng ta đâu có làm điều gì xấu xa bại hoại, muội muội chẳng lẽ người lại phạm đến môn quy hay sao ?

Bạch Lãnh Thu vẻ mặt buồn bã khẽ gật đầu:

- Không sai.

Phía sau rừng trúc là một sườn núi, ba người trong bọn Thẩm đại nương đứng quay lưng vào vách núi, nét mặt ai nấy đều lạnh lùng tựa như có một lớp băng nhẹ phủ.

Bạch Lãnh Thu bước tới giọng hết sức bí ai:

- Đại sư tỷ đừng có...

- Câm mồm !

Nữ lang áo hồng giận tím mặt, đưa tay chỉ vào mặt Bạch Lãnh Thu:

- Thật a đầu người không coi đảo chủ ra gì, lẽ nào còn đếm xỉa đến ta nữa ?

Kim Phi Hùng tuy không vui nhưng gắng nhẫn nhịn không nói gì.

Bạch Lãnh Thu mắt ứa lệ:

- Tiểu muội nhất thời sai lầm, lẽ nào đại sư tỷ không thể tha thứ được sao ?

Nữ lang áo hồng lạnh lùng:

- Tha thứ ? Hừ, chuyện này mà có thể tha thứ được sao ?

Thẩm đại nương cũng nghiêm giọng xen vào:

- Cô nương à, người có biết là người phản lại môn quy đã tồn tại suốt sáu chục năm của bản môn rồi không ?

Bạch Lãnh Thu nước nở:

- Tiểu nhi biết, nhưng mà...

Nữ lang áo hồng nói:

- Ta phải bội phục người lớn gan thuyết phục Đỗ di nương. Đỗ di nương hiện giờ đã bị đảo chủ dùng nghiêm hình khảo vấn. Thất a đầu, người có thể an tâm được không ?

Bạch Lãnh Thu nghĩ tới Đỗ di nương vì nàng bị liên lụy, trong lòng đau đớn không sao tả xiết, bất giác nàng òa khóc, giọng nghẹn ngào:

- Được rồi, ta sẽ theo người trở về. Tất cả mọi tội lỗi này đều do ta gây ra, không hề có liên can gì đến Đỗ di nương.

Thẩm đại nương cười lạnh:

- Lẽ nào ả tự đâm vào người một dao mà chúng ta không nhận ra được hay sao ?
Tuy ả thông minh nhất thế, song nhất thời hồ đồ.

Bạch Lãnh Thu phần nộ cao giọng nói:

- Không nói nữa, ta theo các người trở về cốc là được rồi, tất cả đều do ta gây ra, nên há ta lại chối hay sao ?

Thẩm đại nương cất tiếng cười lạnh lùng, chỉ vào Kim Phi Hùng:

- Còn người cũng phải đi nữa.

Kim Phi Hùng nổi giận:

- Cái mụ già kia, người nói với ai vậy hả ?

Thẩm đại nương nạt lớn:

- Ngoại trừ người ra thì còn ai ở đây nữa ?

Kim Phi Hùng nộ khí hét lớn:

- Vậy là kể như người tự gây chuyện đó. Lúc này ta tôn trọng môn quy của các người nên ta không buồn lên tiếng. Bây giờ người tự chuốc lấy phiền hà đi gây sự với ta, kể ra người cũng to gan lớn mật đó chứ.

- Vô lễ.

Một bóng đen lướt tới, thân pháp nhanh lẹ vô cùng.

Hóa ra đó là Kiều tam cô.

Kiều tam cô từ nãy giờ im lặng không nói tiếng nào, giờ thấy Kim Phi Hùng có vẻ ngạo mạn bèn lớn tiếng nói:

- Thanh Y Tu La có gì mà cũng khoác lác như vậy ?

Kim Phi Hùng ngạo nghễ đáp:

- Chuyên môn sát hại tổ tông tám đời của mấy mụ già thất lễ.

- Tiểu tử háo cuồng, vô lễ quá chừng.

Kiều tam cô tức giận hét lên một tiếng, vung song chưởng chụp thẳng vào ngực Kim Phi Hùng.

Chàng cũng lớn tiếng quát:

- Mụ già to gan.

Rồi chàng không tránh né, lập tức giơ ngược hữu thủ chụp mạnh vào hổ khẩu của Kiều tam cô.

Bốp...

Một tiếng động lớn vang lên, hai người cùng thối lui ra xa năm thước.

Kim Phi Hùng thầm nghĩ:

“Thảo nào mà muội muội ta lại sợ bọn họ đến như vậy, hừ, cái lão xú bà này cũng có điểm lợi hại đó chứ.”

Nghĩ vậy chàng vội vàng huy động song chưởng nhằm vào chín đại huyết phía trước mặt Kiều tam nương đánh tới.

Chiêu này chàng xuất thủ nhằm chiếm lấy tiên cơ nên đã sử dụng đến bảy thành công lực.

Kiều tam cô cũng là cao thủ võ lâm, thấy vậy vội vùng chưởng lên nghênh tiếp.

Không ngờ song chưởng của Kim Phi Hùng phân ra làm hai nơi đánh tới, khí thế hết sức mãnh liệt.

- Tam cô lui ngay.

Thảm đại nương đứng bên la lên một tiếng, rồi vội vàng vùng chưởng đánh chéo lên để ngăn luồng chưởng lực lợi hại của Kim Phi Hùng không ào tới trước mặt Kiều tam cô mà phải đi lệch sang một bên.

Cho dù như thế, Kiều tam cô vẫn bị chấn động, đứng không vững phải loạng choạng thối lui ra sau một trượng.

Bùng...

Kim Phi Hùng lạnh lùng cất lên một tràng cười ngạo nghễ:

- Hắc hắc, bất quá chỉ có thế mà thôi.

Thảm đại nương bất giác tức giận quát lên:

- Lão bà sẽ tiếp người mấy chiêu.

Kim Phi Hùng cười nhạt:

- Người tự hỏi có thể hơn mụ kia được bao nhiêu ?

Thảm đại nương nghe vậy giận đến tím mặt, trầm giọng hừ lên một tiếng:

- Kim Phi Hùng, người quá là cuồng ngạo.

Kim Phi Hùng thản nhiên nói:

- Không phải là tại hạ cuồng ngạo, mà là người không biết điều, chuyên môn đi dọa nạt văn bối.

- Bất tất phải nói nhiều.

Thẩm đại nương giận đến run người, hai cánh tay lắc lư liên hồi.

Bạch Lãnh Thu quát lớn:

- Coi chừng “Cửu khúc thần chưởng”.

Kim Phi Hùng bất giác ngây người kinh ngạc.

Bởi vì chàng cảm thấy chưởng phong của Thẩm đại nương quanh co uốn khúc nhưng vô cùng mềm dẻo, lại vô cùng quái dị vì không có nhu kinh phát ra nên không cách nào nhận biết để hóa giải. Cho nên khi nghe Bạch Lãnh Thu lên tiếng cảnh báo, chàng vẫn do dự không biết đối phó ra sao.

Trong lúc tâm thần đang bị phân tán, đột nhiên chàng cảm thấy một luồng lực đạo âm nhu ép đến sát người.

Kim Phi Hùng kinh sợ vội thi triển tuyệt chiêu “Ngự quả lang môn” lộn người búng mình ra xa hơn trượng.

Thẩm đại nương cười lạnh:

- Gã họ Kim kia, mi thấy mùi vị của chưởng pháp của ta có ngon không ?

Kim Phi Hùng nổi giận:

- Tà môn ngoại đạo. Hừ...

Thẩm đại nương vung chưởng, bộ cước khê di động, miệng lẩm bẩm:

- Ta cho người nếm lại cái tà môn ngoại đạo lần nữa xem thử.

Kim Phi Hùng đã có kinh nghiệm nên trong lòng đã âm thầm chuẩn bị, mặt không hề sợ hãi:

- Lão xú bà cứ tận lực thử coi. Hừ !

Hai người đồng thời vung chưởng xuất chiêu.

Bùng !

Một tiếng nổ kinh hồn vang lên, cuồng phong nổi lên ào ào, rừng trúc chấn động, lá trúc rơi rụng lả tả.

Cục diện vẫn bất phân thắng bại.

Kiều tam cô đứng một bên thấy vậy bèn vung song chưởng để lên trước ngực, chuẩn bị xông vào trợ chiến.

- Ngừng tay !

Nữ lang áo hồng hét lên một tiếng, nói với Thẩm đại nương và Kiêu tam cô:

- Y là người được đảo chủ mời đến, không thể dả thương y được.

Thẩm đại nương đỏ mặt, lúng búng nói:

- Nhưng hắn ngạo mạn quá độ...

Kiều tam cô cùng lên tiếng:

- Hắn không muốn theo chúng ta về cốc nên đành phải làm thế.

o O o

Hồi 24

Tình Thâm Tựa Biển

Nữ lang áo hồng cười nhạt:

- Dù sao thì y cũng phải ngoan ngoãn theo chúng ta về cốc.

Kim Phi Hùng nghe vậy bất giác mỉm cười khinh bạc:

- Lẽ nào cô nương cũng muốn bắt ta trở về hay sao ?

Nữ lang áo hồng cực kỳ lạnh lẽo cất tiếng:

- Bản cô nương đâu có cái hứng thú đó.

Kim Phi Hùng liền nói:

- E rằng cô nương có muốn cũng không được.

Nữ lang áo hồng trầm sắc mặt, không muốn để ý đến lời Kim Phi Hùng, quay sang nói với Bạch Lãnh Thu:

- Thất muội, người đã phản bội sư môn, nay để cho Đồ di nương chịu tội thay người hay là trở về cốc với chúng ta ?

Bạch Lãnh Thu lắc đầu, hai mắt nhìn đăm đăm vào Kim Phi Hùng, đoạn mím môi không đáp.

Nữ lang áo hồng lên tiếng thúc giục:

- Nói mau !

Bạch Lãnh Thu bật khóc:

- Tiểu muội sẽ đi theo đại sư tỷ.

Nữ lang áo hồng cười nhạt, không thèm nhìn Kim Phi Hùng, khẽ khoát tay ra hiệu cho hai lão bà:

- Đi thôi, chúng ta trở về cốc.

Kim Phi Hùng bất giác đứng lạng người, chàng làm sao có thể để cho muội muội của mình trở về cốc như vậy, bởi vì chàng thoáng nhìn thần thái ba người, chàng biết rằng sau khi trở về nhất định sẽ bị môn quy trừng phạt cực kỳ nghiêm trọng, thậm chí có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Huống chi sự tình này là do chàng gây ra.

Do vậy chàng vội lên tiếng quát lớn:

- Khoan đã !

Nữ lang áo hồng quay lại mỉm cười nói:

- Ta phụng mệnh sư phụ mang tiểu sư muội trở về, các hạ cảm thấy có gì không đúng hả ?

Bạch Lãnh Thu quay lại, mặt đầm đìa nước mắt:

- Chàng đi một mình đi, để riêng ta trở về...

Kim Phi Hùng lớn tiếng:

- Ta sẽ đi về với các người.

Nữ lang áo hồng thoáng nở nụ cười, đoạn cất giọng chọc tức:

- Ta nói đâu có sai, thế nào người cũng phải trở về với chúng ta mà.

Kim Phi Hùng tuy trong lòng bức bối, nhưng chàng cố nhẫn nại thầm nhủ:

“Hừ, chỉ vì muội muội của ta đó thôi, người chớ nên đắc ý quá sớm.”

Nữ lang áo hồng khịt mũi hừ lên một tiếng lạnh lùng:

- Tiểu tử ngu ngốc kia, người còn giả bộ đóng kịch nữa à !

Nói rồi nàng kéo tay Bạch Lãnh Thu:

- Thất muội, chúng ta hãy đi trước dẫn đường.

Nói rồi hai người cùng vọt mình bay xuyên qua rừng trúc, thân pháp nhanh lẹ ảo diệu dị thường.

Thẩm đại nương và Kiều tam cô cũng lên tiếng giục Kim Phi Hùng:

- Xin mời...

Kim Phi Hùng bức bối đáp:

- Tại hạ tình nguyện đi theo lẽ nào còn cần người phải bức ép nữa.

Thẩm đại nương cười lạnh:

- Chỉ e rằng hai ta thi triển khinh công đi rồi người sẽ không tài nào tìm ra đường được thôi.

Kim Phi Hùng bấu môi chế nhạo:

- Tại hạ mà đi trước thì e rằng tổ tông các người cũng không đuổi kịp nữa, huống chi là các người.

Nói xong chàng hơi cong người nhún mình bay vọt lên không trung rồi triển khai khinh công lướt đi, thân pháp còn ảo diệu hơn hai nữ nhân đi trước một bậc.

Thấm đại nương và Kiều tam cô bất giác đưa mắt nhìn nhau kinh ngạc, rồi vội vã phi thân theo sau Kim Phi Hùng. Năm bóng người chia làm ba nhóm rời bỏ đường quan đạo, thi triển khinh công vào trong hoang sơn thâm cốc tựa như những làn khói mỏng, nhanh không thể tưởng.

Thì ra trong thâm cốc có một con đường tắt dẫn ra đường quan lộ, cho nên Kim Phi Hùng và Bạch Lãnh Thu đã đi suốt nửa ngày cũng không thoát khỏi tay ba người truy đuổi.

Gần hai giờ sau, bọn họ đã trở về Trường Xuân cốc.

Nữ lang áo hồng sau khi trở về cốc lại mỉm cười bảo Kim Phi Hùng:

- Lúc này đảo chủ đang luyện công, xin cảm phiền các hạ vào trong tịnh thất chờ một chút.

Nói đoạn quay sang Bạch Lãnh Thu:

- Thất muội vào trong phòng ta nghỉ đi.

Nữ lang áo hồng vỗ nhẹ tay hai cái.

Tức thì ở trong nội sảnh có hai tiểu tỳ khoảng chừng mười tuổi chạy như bay ra ngoài đợi lệnh.

Nữ lang áo hồng chỉ vào Kim Phi Hùng rồi bảo:

- Dẫn vị tướng công này vào trong tịnh thất, nhớ khoản đãi chu đáo để chút nữa tiếp kiến đảo chủ.

- Xin mời tướng công theo tiểu tỳ.

Vào trong tịnh thất, hai tiểu tỳ vội dâng bình trà, lát sau lại bưng đến một mâm thức ăn thịnh soạn, phía trên có một bình Trường Xuân mỹ tửu, rồi hai người lẹ làng biến đi.

Thời khắc dần dần đã chuyển sang đầu canh, màn đêm đã bao phủ khắp Trường Xuân cốc.

Hai tiểu tỳ nữ tay xách đèn lồng nhẹ nhàng bước tới gõ cửa phòng, đoạn cung kính nói:

- Đảo chủ mời tướng công tiếp kiến.

Kim Phi Hùng nôn nóng đáp:

- Các người mau dẫn đường cho ta.

Hai tỳ nữ lẳng lặng cầm đèn đi trước dẫn đường.

Qua mấy gian tịnh xá, lại đến con đường có hàng dương liễu lòa xòa rũ bóng hai bên.

Chợt thấy một sảnh đường rộng lớn, bên trong có ánh đèn sáng rực như ban ngày.

Hai bên đường dẫn vào đại sảnh đều có các thiếu nữ hết sức xinh đẹp, mình vận kinh trang hai màu xanh trắng, hông đeo đoản kiếm đứng uy nghiêm như tượng gỗ.

Kim Phi Hùng thầm thán phục:

- Khí thế lớn lao như vậy thì lai lịch của đảo chủ tất chẳng phải tầm thường.

Kim Phi Hùng đi qua ba gian đại sảnh rồi bước lên bốn bậc thềm đá.

Chàng vừa đặt chân lên bậc thềm đá, bất giác trợn tròn mắt kinh ngạc.

Bởi vì các thiếu nữ đứng ở hai bên thềm đá tuy cũng xinh đẹp bội phần, song mình lại vận cung trang màu tím.

Điều kỳ quái là thiếu nữ đứng ở hàng đầu phía bên tả lại chính là Tử Quyên, tiểu a đầu trên hoa thuyền Kỷ La Xuân ngày trước.

Chàng đột ngột dừng chân lại, lên tiếng hỏi:

- Người là Tử Quyên...

Thiếu nữ được gọi là Tử Quyên vẫn giữ khuôn mặt lạnh lùng, lớn tiếng bảo chàng:

- Xin mời tướng công vào trong.

Lúc này vô số ánh mắt đổ dồn về chàng, thế là Kim Phi Hùng đành phải tiếp tục đi vào bên trong.

Đến gian đại sảnh thứ năm, trần thiên cực kỳ hoa lệ, không khí cực kỳ nghiêm trọng.

Phía chính giữa đại sảnh có bày một án thư làm bằng gỗ đàn hương, phía sau án thư có một vị thiếu phụ trung niên ngồi uy nghi trên chiếc ghế nệm vàng, có hai tay dựa chằm hình đầu phụng cực kỳ tinh xảo.

Thiếu phụ này có sắc đẹp thiên kiều bá mỵ, tựa như một mỹ nhân từ trong tranh bước ra.

Hai bên án thư có sáu nữ lang tuyệt mỹ đứng chống kiếm, mặt lạnh lùng như băng.

Nữ lang đứng sau cùng, bên mặt hữu chính là Tô Ngọc Dung mà chàng đã gặp nhiều lần.

Phía sau thiếu phụ là ba lão bà bà đứng thành hàng chữ nhất.

Một người là Kiều tam cô, người kia là Thẩm đại nương.

Kim Phi Hùng không khỏi kinh ngạc nhìn lão bà bà thứ ba còn lại, đầu tóc bạc trắng, khuôn mặt hiền từ phúc hậu, tựa như chàng đã gặp nhiều lần chỉ vì nhất thời không thể nhớ được là đã gặp người này ở đâu mà thôi.

Lúc này Tô Ngọc Dung vượt ra khỏi hàng, tiến đến bảo chàng:

- Đảo chủ mời Kim đại hiệp an tọa.

Kim Phi Hùng tuy trong lòng không vui, song cũng phải vòng tay đáp:

- Tạ ơn cô nương.

Kim Phi Hùng chưa ngồi yên chỗ đã vội lên tiếng hỏi:

- Xin hỏi cô nương, xá muội của ta hiện giờ ở đâu ?

Tô Ngọc Dung không đáp mà cung kính lên tiếng:

- Kim đại hiệp, người ngồi phía trên chính là bản đảo chủ.

Kim Phi Hùng chợt đỏ mặt, bởi vì từ lúc tiến vào đại sảnh đến giờ chàng chỉ lo mải quan tâm đến thiếu nữ mang tên Tử Quyên và lão bà có khuôn mặt rất quen thuộc, cho nên chàng đã quên thi lễ với chủ nhân. Chàng lại nghĩ chủ nhân của Trường Xuân đảo, bất luận là chính hay tà vẫn là sư phụ của muội muội chàng, vả lại người ta cũng là bậc tiền bối, mình nên lấy lễ của văn bối tương ứng mới phải, nếu như mình có thái độ cuồng ngạo thì há chẳng phải là thất lễ hay sao ?

Hơn nữa sinh mạng của muội muội chàng lại nằm trong tay đảo chủ, cho nên chàng phải cố gắng nhẫn nại mà không thốt nên lời.

Nghĩ đến đây, Kim Phi Hùng vội rời khỏi chỗ ngồi đi đến trước mặt thiếu phụ, vòng tay khẽ cúi mình thi lễ đoạn lớn tiếng nói:

- Văn bối Kim Phi Hùng đến bái kiến tiền bối.

Thiếu phụ trung niên chiếu hai luồng nhãn quang sắc lạnh nhìn chằm chằm vào Kim Phi Hùng từ nãy giờ, đến lúc này mới thu hồi lại, ánh mắt đã bớt vẻ nghiêm lạnh, rồi lên tiếng hỏi chàng:

- Người là người của Thái Dương cốc ?

Kim Phi Hùng bất giác kinh ngạc đáp:

- Có thể nói phải mà cũng có thể nói là không phải.

Thiếu phụ trung niên trầm sắc mặt, giọng hơi có vẻ tức giận:

- Lời nói của người nên hiểu ra sao ? Ta hy vọng trước mặt đảo chủ người phải suy xét kỹ hơn trước khi nói.

Kim Phi Hùng thoáng điểm nụ cười:

- Tại hạ nói với bất cứ ai khác cũng đều như thế cả.

Thiếu phụ trung niên trầm giọng:

- Người quá cuồng ngạo.

Kim Phi Hùng liền bảo:

- Núi sông dễ đổi, bản tính khó thay. Kim mỗ đây không hề cuồng ngạo mà bản nhân bình sinh vốn như vậy đó.

Thiếu phụ trung niên đập tay xuống án thư, giọng không vui:

- Trước mặt bản đảo chủ, người không được vô lễ.

Kim Phi Hùng cũng trầm mặt đáp:

- Vì người là sư phụ của xá muội, cho nên tại hạ mới lấy lễ tiền bối mà tôn kính, còn như là đảo chúa hay đảo vua thì cũng phải biết đáp lễ chớ.

Giọng chàng cực kỳ điềm tĩnh, thái độ thản nhiên không hề quan tâm gì đến vị đảo chủ cả.

Sáu nữ lang đứng hai bên, nét mặt lộ vẻ khấn trương, âm thầm tụ công vận khí.

Ba lão bà đứng phía sau cũng hiện vẻ phần nộ ra mặt, dường như muốn lao tới trừng phạt gã thiếu niên cuồng ngạo, vô lễ đang đứng trước mặt.

Thiếu phụ trung niên khẽ đưa tay ra hiệu cho thuộc hạ dừng vọng động, khoe môi xinh đẹp khẽ điểm một nụ cười, miệng dịu dàng cất tiếng:

- Được lắm, khá khen cho tiểu tử có tính cứng rắn, thôi được người ngồi xuống đi.

Sáu nữ lang cùng với ba vị lão đại nương buông tiếng thở phào nhẹ nhõm, cùng âm thầm đưa mắt nhìn nhau.

Bọn họ cảm thấy tính tình của đảo chủ hôm nay thay đổi cực kỳ lớn lao, như biến thành một người khác, khiến họ không khỏi ngạc nhiên.

Thiếu phụ trung niên chột hé môi dịu dàng lên tiếng:

- Lời nói của người thiết mơ hồ khiến cho ta không thể hiểu nổi, người có thể giải thích cho ta rõ hơn được không ?

Kim Phi Hùng liền từ tốn đáp:

- Tại hạ sở dĩ nói không phải là người của Thái Dương cốc là vì tại hạ không phải từ Thái Dương cốc đến, cũng không hề được Thái Dương cốc truyền thụ võ công.

Thiếu phụ trung niên nghi ngờ hỏi lại:

- Vậy thì tại sao người lại nói là người của Thái Dương cốc ?

Kim Phi Hùng thoáng điểm nụ cười:

- Chỉ vì cách đây không lâu tại hạ gặp được chủ nhân của Tu La đoạn kiếm ba mươi năm về trước.

Nói đến đây, chàng đưa tay xuống thắt lưng rút Tu La đoạn kiếm giơ lên trước mặt.

Thiếu phụ trung niên chột biến sắc, đôi mắt có luồng nhãn quang sắc lạnh bất giác long lanh tựa như có ngấn lệ, cả thân hình bà như muốn chồm lên phía trước.

Kim Phi Hùng thu đoạn kiếm lại, rồi lên tiếng nói tiếp:

- Tại hạ lại may mắn được lão nhân đó truyền thụ cho một bộ kiếm pháp, vả lại lão nhân đó còn nói là xuất thân từ Thái Dương cốc.

Thiếu phụ trung niên vội bảo:

- Chỉ là lời nói suông mà thôi, không có chứng cứ làm sao mà người có thể tin được...

Kim Phi Hùng cười lớn:

- Điều thứ nhất là chiêu kiếm không thể nào giả mạo được, hơn nữa lão nhân còn đưa cho tại hạ một tín vật của Thái Dương cốc.

Nói rồi chàng đưa miếng Lục ngọc như ý ra trước mặt thiếu phụ, đoạn hạ giọng nói tiếp:

- Bởi vậy mới nói tại hạ đã luyện tập kiếm pháp của Thái Dương cốc, đương nhiên tại hạ đúng là người của Thái Dương cốc.

Thiếu phụ trung niên trầm ngâm không nói rồi đột nhiên đứng dậy, đưa tay ra hiệu cho các thuộc hạ.

- Thời giờ đã trễ, các người hãy lui về phòng.

- Tuân lệnh.

Một tiếng hô vang chấn động khắp gian đại sảnh.

Không bao lâu trong gian đại sảnh chỉ còn lại hai người.

Kim Phi Hùng thấy thiếu phụ không hề đề cập đến việc của muội muội mình, bất giác chàng lo lắng hỏi:

- Tiền bối...

Thiếu phụ vội đưa tay ra hiệu cho chàng đứng lên, đoạn hạ giọng thì thầm:

- Người hãy đi theo ta.

Kim Phi Hùng thầm nghĩ:

“Có lẽ bà ta đã đồng tình với chuyện huynh muội của chàng, nhưng trước mặt môn nhân đệ tử không dám nói ra, sợ làm trái với qui củ của môn phái, nên mới cho môn nhân đệ tử lui về phòng rồi sau đó giải thoát cho Kim Ngân Thi.”

Khi thấy thiếu phụ dời gót sen đi ra phía sau đại sảnh, chàng cũng vội bước theo sau.

Qua khỏi đại sảnh, chợt thấy một cây Cửu khúc cầu quanh co uốn khúc, phía trên thành cầu có chạm hình hoa lan trông cực kỳ mỹ lệ.

Thiếu phụ trung niên vừa đi vừa hỏi:

- Có thật là người đã chính mắt nhìn thấy chủ nhân của Tu La đoạn kiếm ?

Kim Phi Hùng đáp ngay:

- Đương nhiên là như vậy.

Rồi thiếu phụ lại hỏi:

- Có thật là người đó đã truyền thụ kiếm pháp cho người ?
- Không sai.

Thiếu phụ gặng hỏi tiếp:

- Việc này cách đây bao lâu rồi ?

Kim Phi Hùng đáp:

- Khoảng hơn một tháng.

Thiếu phụ ồ lên kinh ngạc:

- Ở chỗ nào vậy ?

Kim Phi Hùng lập tức đáp:

- Trên Tàng Kinh lâu của Bích Vân thiền tự gần thành Kim Lăng.

Thiếu phụ giọng nghi hoặc:

- Người không lừa gạt ta chứ ?

Kim Phi Hùng thoáng bức bối:

- Tại hạ không bao giờ lừa gạt ai cả.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, thoáng chốc đã đến phía uốn cầu. Ẩn mình trong rừng thông là một tòa nhà hình bát giác, tám mặt đều có cửa sổ, nhưng có một tấm lụa vàng rũ xuống che kín.

Phía trước tòa nhà bát giác có một bãi đất chu vi hơn năm trượng, xung quanh cây cỏ mọc xanh um.

Thiếu phụ trung niên chột bảo chàng:

- Kim Phi Hùng, người đợi ta một chút, để ta vào thay đổi y phục.

Nói rồi bà biến vào bên trong, lát sau lại xuất hiện, mình vận kinh trang, đầu cuốn một dải lụa vàng, hữu thủ cầm một thanh trường kiếm, thân kiếm xanh tím, dưới ánh trăng lấp lánh chiếu ra những điểm hàn quang lạnh rợn người, chỉ liếc sơ qua cũng đủ biết đây là một thanh bảo kiếm có lai lịch phi phàm hiếm có trong võ lâm.

Kim Phi Hùng thấy vậy hết sức ngạc nhiên:

- Tiền bối...

Không ngờ thiếu phụ trung niên quát lên:

- Mau rút kiếm ra !

Kim Phi Hùng ngơ ngác lui ra sau nửa bước:

- Tại sao mà...

Thiếu phụ trầm giọng:

- Không được nói nhiều, hãy tận lực xuất chiêu đi.

Kim Phi Hùng không tài nào đoán ra thâm ý của thiếu phụ kỳ quái này, bèn ngửa mặt cười khổ:

- Người là ân sư của xá muội, hơn nữa tại hạ đâu có thù oán.

Ai ngờ thiếu phụ lớn tiếng khiêu khích, chế giễu:

- Hừ, hào khí ban đầu đi đâu hết rồi ? Hảo hán mà như vậy không sợ thiên hạ cười nhạo ư ?

Kim Phi Hùng tức khí rút Tu La đoạn kiếm ra, lạnh lùng lên tiếng:

- Người không hối hận chứ ?

Thiếu phụ lặng im không đáp, vung kiếm xuất chiêu.

Một đạo hàn quang lạnh ngắt chớp lên, xẹt thẳng vào mặt Kim Phi Hùng.

Kiếm chiêu phát ra cực kỳ ảo diệu vô tưởng, khiến đối phương phải kinh sợ.

Kim Phi Hùng thấy vậy bất giác cũng phải chấn động tâm thần. Lúc này chàng không dám chần chừ, vội vàng huy động đoạn kiếm đẩy ra phía trước, thi triển kiếm pháp mà Ngô Phi đại sư đã truyền dạy, chặn đứng lưỡi kiếm lợi hại của thiếu phụ.

Trường kiếm của thiếu phụ trung niên quả nhiên biến hóa kỳ ảo thần quỷ khôn lường, có thể nói là một cao thủ lợi hại mà chàng gặp đầu tiên trong suốt hơn hai năm xuất đạo bôn tẩu trên giang hồ, chàng bất giác thầm hổ thẹn.

Bởi vì qua năm chiêu, chàng cảm thấy kiếm pháp của đối phương chẳng những ảo diệu khôn lường mà còn biến hóa phát ra liên miên bất tuyệt, chiêu thức bao hàm công thủ kín mít không hề có khe hở. Kim Phi Hùng cảm thấy nếu như mình không được kỳ ngộ Ngô Phi đại sư truyền thụ công phu nơi cổ lầu, thì e rằng lúc này chàng đã trở thành du quỷ không đầu dưới lưỡi kiếm lợi hại của thiếu phụ rồi.

Nghĩ vậy, chàng không hề dám sơ ý, mang hết tuyệt học của Thái Dương cốc tuần tự triển khai để đối phó với kiếm pháp tuyệt độc của thiếu phụ.

Chợt nghe thiếu phụ vừa thi triển chiêu thức vừa nói:

- Hừ ! Nhất thành bất biến, kiếm pháp như vậy thật là người quá cố chấp, hạ sách.

Kim Phi Hùng lúc này đã hoàn toàn tùy ý xuất thủ, trừ bỏ hết tạp niệm để chế áp uy thế của đối phương.

Chàng vung kiếm đánh ra một chiêu dương đông kích tây, đoạn hạ giọng khê quát lên một tiếng:

- Cẩn thận, coi chừng cánh tay trái.

Nói thì chậm, song sự việc xảy ra nhanh như chớp.

Tu La đoạn kiếm phát ra một đạo hàn quang lẹ như điện xẹt chém thẳng vào cánh tay trái của thiếu phụ.

Kiếm chiêu vừa phát ra nhanh lẹ vô cùng. Kim Phi Hùng có thu kiếm lại cũng không kịp, miệng thảm la hoảng:

- Hổng rồi !

Keng !

Một tiếng động lớn vang lên, ánh lửa bắn ra tứ phía, đoạn kiếm của Kim Phi Hùng tựa như chạm phải một khối đồng cứng ngắt.

Thiếu phụ trung niên lạnh lùng mỉm cười:

- Hừ ! Chớ vội đắc ý, hãy tiếp chiêu kiếm của ta !

Kim Phi Hùng vừa chạm phải cánh tay của thiếu phụ đã bị chấn động dội lại, khiến cho hổ khẩu tê buốt, đang lúc thất thần chợt thấy một màn kiếm quang chụp xuống đầu mình, bất giác kinh hãi.

Trong lúc cấp bách, chàng vội vung thanh kiếm ngăn thế công của đối phương.

Nào ngờ trường kiếm của thiếu phụ đột nhiên biến hóa thành ngàn vạn lưỡi kiếm bao phủ khắp tứ phương, tiền hậu, tả hữu, kiếm khí toát ra lạnh ngắt, khiến chàng cảm thấy thập phần kinh sợ, dường như sắp sửa bị mất mạng vậy.

Trong lúc cực kỳ nguy cấp, chàng lại nhớ đến chiêu thức mà Ngộ Phi đại sư đã sở ngộ trong suốt ba mươi năm bị xích chặt nơi cổ lầu Bích Vân thiền tự.

Tâm niệm ý động, lập tức đoạn kiếm biến hóa quái dị khác thường. Quả nhiên thiếu phụ trung niên bị bất ngờ vì chiêu thức lạ kỳ của chàng, miệng lẩm bẩm:

- Ủa, kiếm pháp kỳ quái quá chừng !

Kim Phi Hùng liền nói:

- Mấy chiêu kiếm của người cũng đâu có liên quan đến kiếm pháp lúc đầu.

Thiếu phụ trung niên lạnh lùng:

- Phí lời vô ích !

Bóng hai người chột hóa thành hai trái ngân cầu sáng bạc hòa cuộn vào nhau, từ xa nhìn lại trông cực kỳ đẹp mắt.

Keng ! Keng !

Tiếng binh khí chạm vào nhau chát chúa.

Hai quả ngân cầu cùng lúc tắt ngấm.

Trên mặt thiếu phụ hiện ra vẻ ngỡ vực, rồi tung mình ra xa một trượng.

Kim Phi Hùng cũng mỉm cười bay mình lui ra xa một trượng, dáng vẻ cuồng ngạo không giấu diếm.

Thiếu phụ tức giận hỏi:

- Người thuộc môn phái nào định đến đây lăng nhục ta phải không ?

Nét mặt thiếu phụ vừa ảo não vừa tức giận, giọng nói có vẻ không chịu phục.

Kim Phi Hùng lắc đầu:

- Tiền bối đã bức bách tại hạ thái quá đó thôi.

Nói xong, chàng thu kiếm cất vào trong thắt lưng, thái độ cực kỳ ung dung, điềm nhiên đáp:

- Chỉ vì văn bối nhất thời thu kiếm không kịp, may mà không làm thương tổn cánh tay của tiền bối.

Không ngờ thiếu phụ lại lạnh lùng bảo:

- Người cho rằng đã thắng ta một kiếm phải không ?

Kim Phi Hùng vội nói:

- Tại hạ hoàn toàn không có ý tranh đoạt thắng thua.

Thiếu phụ hừ lạnh một tiếng:

- Nếu như ta không chậm chiêu kiếm lại thì e rằng cánh tay phải chấp kiếm bây giờ không còn là của người nữa đâu.

Kim Phi Hùng bất giác rung mình ớn lạnh, chàng biết lời nói của thiếu phụ không phải là giả tạo để hù dọa chàng, bởi vì trong lúc chàng ngăn người kinh ngạc, tâm thần nhất thời rối loạn để hở ra nhược điểm, giả như thiếu phụ liền bỏ cánh tay trái rồi khoa kiếm chặt đứt cánh tay phải của chàng thì hai bên tất sẽ rơi vào thế lưỡng bại câu thương, huống hồ thiếu phụ đã có kim ngọc hộ thân, còn cánh tay của chàng thì không có một chút gì hộ vệ.

Nghĩ đến đây, mặt chàng chợt đỏ bừng lên, nhưng tính chàng bình sinh rất ư cuồng ngạo, há lại chịu để mất nhục khí. Chàng nhăn mặt cười khổ:

- Tỷ như tiền bối không có kim ngọc hộ thân thì cánh tay của tiền bối lúc này e cũng không nguyên vẹn, vị tất có thể vung kiếm mà chém được cánh tay phải của tại hạ ?

Chàng vừa dứt lời, thiếu phụ đột ngột đổi sắc, hai hàng lệ từ khóe mắt xinh đẹp tuôn xuống như mưa.

Kim Phi Hùng không ngờ lời nói của chàng đã làm cho thiếu phụ thương tâm như vậy, bất giác tay chân chàng lúng túng không biết làm sao cho phải.

Thiếu phụ thốt nhiên ném trường kiếm xuống đất, trầm giọng than:

- Kim ngọc hộ thân ư ? Cái gì là kim, cái gì là ngọc ?

Nói đoạn thiếu phụ vừa khóc vừa đưa tay vén ống tay áo lên cao, để lộ ra một cánh tay bằng đồng.

Hóa ra đây là một cánh tay giả được chế tạo cực kỳ khéo léo tinh xảo, phía ngoài được bọc bằng một lớp lụa mỏng như da người, nếu như không nhìn kỹ thì không tài nào nhận ra.

Kim Phi Hùng cảm thấy toàn thân rung động, chàng chợt nhớ tới những lời của Ngộ Phi đại sư kể lại trong ngôi cổ lầu nọ, liền la lên:

- Tiền bối chính là người mà ba mươi năm về trước...

Thiếu phụ nức nở trong tiếng nấc nghẹn ngào:

- Ta ư ? Ta chính là Trường Xuân đảo chúa.

Toàn thân Kim Phi Hùng run lên bần bật.

Chuyện này xảy ra vô cùng bất ngờ, chàng không hề tưởng tượng nổi.

Bởi giang hồ truyền ngôn Trường Xuân đảo ở giữa biển khơi hoang vắng, tại sao lại có thể ẩn mình trong Trường Xuân cốc nằm giữa võ lâm Trung Nguyên mà không một ai hay biết.

Nhất thời tâm trí hoảng loạn, chàng lảo đảo hỏi lại:

- Người... người chính là Trường Xuân đảo chúa mà giang hồ truyền ngôn là Trường Xuân tiên tử sao ?

Trường Xuân đảo chúa cười lạt:

- Người không tin sao ? Hãy đem đoạn kiếm của người ra đây.

Nói xong, thiếu phụ rút từ trong cánh tay giả bằng đồng ra một đoạn kiếm gãy.

Đoạn kiếm này hoàn toàn trái ngược với lại đoạn kiếm của Kim Phi Hùng, đây chính là một đoạn mũi kiếm dài gần một thước.

Kim Phi Hùng cũng y lời lấy đoạn kiếm của mình ra.

Trường Xuân đảo chúa chậm chậm đưa đoạn kiếm của bà đến gần đoạn kiếm của Kim Phi Hùng.

Hai nửa đoạn kiếm ghép lại thành một thanh kiếm dài gần hai thước, không sai một ly.

Những giọt lệ tựa như những hạt trân châu lóng lánh từ khóe mắt Trường Xuân đảo chủ tuôn rơi, vẻ mặt bà đau thương vạn phần, giọng thê lương:

- Đoạn kiếm đã gãy khó liền, tình xưa làm sao quên được. Nhìn vật lại nhớ đến người, làm sao khiến ta không đau lòng đứt ruột ?

Giọng nói nghẹn ngào, thân hình thiếu phụ run lên từng chập muốn té.

Kim Phi Hùng vội thu hồi đoạn kiếm bước đến đỡ thiếu phụ:

- Tiền bối à, đã có ngày tương phùng như hôm nay, lo gì mà mọi việc không hàn gắn lại như lúc ban đầu.

Trường Xuân đảo chủ mắt vẫn rướm lệ:

- Chỉ tiếc rằng môn qui của bản đảo quá hạn chế, lại thêm tính tình của hai bên khiến cho bây giờ nghĩ lại chuyện cũ ta ân hận vô cùng.

Kim Phi Hùng lên tiếng an ủi:

- Nhưng mà nhị vị tiên bối vẫn còn khang kiện thì làm sao mà có chuyện ân hận được.

Đôi mắt Trường Xuân đảo chủ chợt lóe sáng, tinh thần cực kỳ phấn chấn, mắt nhìn xa xăm, miệng lẩm bẩm:

- Đúng vậy, chàng vẫn còn sống, ba mươi năm... không ngờ chàng vẫn còn khang kiện.

Kim Phi Hùng bất giác lên tiếng:

- Ngộ Phi đại sư chẳng những còn sống mà khi phát giác đoạn kiếm trên người tại hạ, lão nhân gia cũng lộ vẻ đau khổ không kém gì người đâu, nhất thời xuất thủ lỡ tay đả thương người, khiến cho lão nhân gia hối hận vô cùng, nói rằng đó là sai lầm lớn nhất trong đời.

Trường Xuân đảo chủ vội hỏi:

- Thật không ?

Thấy sắc mặt Trường Xuân đảo chủ có chút sắc hồng, Kim Phi Hùng liền nói tiếp:

- Hoàn toàn là sự thật, lão nhân gia còn nói sở dĩ ba mươi năm nay lão gia không chết được cũng vì muốn gặp mặt người để tỏ lời xin lỗi về việc đáng buồn xảy ra năm xưa.

Trường Xuân đảo chúa thoáng hiện vẻ nghi ngờ:

- Vậy thì tại sao chàng không đến, suốt ba mươi năm nay biệt vô âm tín.

Kim Phi Hùng chợt mỉm cười:

- Tiên bối à, Trường Xuân đảo ngay cả một nam đồng tử ba tuổi cũng không được phép đặt chân lên nữa là, người nghĩ coi...

Trường Xuân đảo chúa gật đầu:

- Ủ, ta không trách chàng được, chỉ tiếc rằng môn qui của bản đảo quá ư tàn nhẫn, không hợp tình người.

Đôi mắt Trường Xuân đảo chúa chợt lóe lên tia hy vọng vô bờ bến, hấp tấp bảo Kim Phi Hùng:

- Người... người hãy đi gọi chàng lại đây... gọi chàng lại đây đi mà... Ta muốn coi chàng hiện giờ ra sao, có thay đổi gì không, rồi cũng để chàng... chàng xem ta hiện giờ thế nào.

Vẻ mặt Trường Xuân đảo chúa hết sức khẩn thiết, thái độ nôn nóng chờ đợi, lòng tràn đầy niềm hy vọng:

- Bất luận là gì đi nữa, người cũng phải đáp ứng lời thỉnh cầu của ta, giúp ta gặp mặt chàng, ta chỉ hy vọng được gặp chàng, dù chỉ một lần cũng được mà, người hãy nhận lời giúp ta đi.

Giọng nói khẩn cầu, thái độ thành thật khiến cho Kim Phi Hùng cảm động không sao tả xiết, chàng biết mình có từ chối thoái thác cũng không được.

Song chàng vẫn trầm ngâm suy nghĩ, bởi vì chuyện Bích Vân thiên tự cách nay cũng lâu rồi, hơn nữa Ngô Phi đại sư đi ngao du khắp chốn, biển người mênh mông như vậy, chàng biết tìm đâu cho gặp. Nhưng mà bên tai chàng tiếng của Trường Xuân đảo chúa vẫn vang lên tiếp tục:

- Kim Phi Hùng à, ta biết người là người có tình cảm, trừ người ra không có một ai có thể gặp được chàng.

Kim Phi Hùng không còn cách nào khác, đành phải nói:

- Được rồi, tại hạ sẽ đáp ứng lời thỉnh cầu của người.

Trường Xuân đảo chúa nét mặt thoáng rạng rỡ:

- Cảm tạ trời đất, ta không biết tạ ơn người sao cho phải.

Kim Phi Hùng liền bảo:

- Sở dĩ tại hạ đáp ứng không phải vì muốn tiền bối tạ ơn, cũng chẳng đòi hỏi điều kiện gì đâu.

Trường Xuân đảo chúa đáp:

- Ta tin người mà.

Kim Phi Hùng bước tới mấy bước rồi nói:

- Tại hạ đáp ứng lo chuyện của tiền bối thì nhất định sẽ làm cho xong, chúng ta sẽ không bàn tới chuyện đó nữa, hiện thời có một chuyện khác tại hạ muốn nói...

Trường Xuân đảo chúa vội nói:

- Chuyện người muốn nói ta đã biết...

Kim Phi Hùng vội cướp lời:

- Để cho tại hạ tra xét trước đã, câu chuyện này hoàn toàn không có liên quan gì đến nhau, tại hạ không hề muốn lấy chuyện đáp ứng lời thỉnh cầu của tiền bối để làm điều kiện trao đổi muội muội của tại hạ.

Trường Xuân đảo chúa vội bảo:

- Ý người muốn nói đến chuyện đệ thất tiểu đồ của ta ?

Kim Phi Hùng gật đầu:

- Đúng vậy. Võ lâm lấy chữ nghĩa làm trọng, nhưng mà chữ nghĩa lại nằm trong ngũ luân, trung hiếu nhân ái tín, cái gì gì đó, thì người trong võ lâm...

Trường Xuân đảo chúa nghe đến đây, vội xua tay lắc đầu, nói giọng cực kỳ nghiêm nghị:

- Kim đại hiệp bất tất phải nói nhiều, tất cả ta đều ký thác vào nơi người đó.

Kim Phi Hùng ngơ ngác hỏi lại:

- Lý do tại sao vậy ?

Giọng Trường Xuân đảo chúa hết sức thành thật:

- Giả như người tin ta thì bất tất phải nhiều lời như vậy.

Nghe nói thế, Kim Phi Hùng không sao mở miệng đáp nữa. Trường Xuân đảo là một đại môn phái trong võ lâm, thanh thế danh vọng còn cao hơn cửu đại môn phái ở Trung Nguyên một bậc, vả lại đảo chúa là một tôn sư của một môn phái, làm sao mà lại thất tín với một văn bối như chàng được.

Chợt nghe Trường Xuân đảo chủ nói tiếp:

- Người cứ tin tưởng vào ta.

Kim Phi Hùng gật đầu đáp:

- Đương nhiên tại hạ tin tưởng đảo chủ mà.

Trường Xuân đảo chủ lại nói:

- Đã như vậy thì câu chuyện của chúng ta coi như kết thúc ở đây được rồi, Trường Xuân cốc không tiện lưu khách.

Nói đoạn thiếu phụ thuận tay rút từ trên búi tóc ra một cây kim phụng thoa đưa cho Kim Phi Hùng:

- Đây là kim phụng lệnh của bản môn, môn nhân của Trường Xuân đảo thấy lệnh này là như thấy ta, người hãy cầm nó đi, có lúc phải dùng đến nó đó.

Kim Phi Hùng thoáng mỉm cười, chàng không nói đến chuyện của Kim Ngân Thi nữa, bèn lên tiếng:

- Tiền bối đã hạ lệnh như vậy, tại hạ xin cáo từ.

Trường Xuân đảo chủ gật đầu nói:

- Cám ơn người đã tin ta, chuyện người quan tâm ta sẽ làm cho người hài lòng.

Kim Phi Hùng đột nhiên nhú mày nói:

- Chuyện cô nương trên hoa thuyền Kỷ La Xuân...

Trường Xuân đảo chủ mỉm cười vẻ bí mật:

- Ta đã nói rồi, tất cả mọi chuyện ta sẽ liệu định. Người cứ yên tâm đi.

Kim Phi Hùng bất giác đỏ mặt, vội nói:

- Hẹn ngày sau tái ngộ.

Trường Xuân đảo chủ khẽ gật đầu:

- Ta đợi tin vui của người hồi âm.

Dưới bóng trăng mờ ảo, bóng áo xanh của Kim Phi Hùng chỉ trong phút chốc đã hòa lẫn vào bóng cây rừng mát hút trong màn đêm dày đặc.

Trường Xuân đảo chủ đưa mắt nhìn theo, rồi chợt buông tiếng thở dài:

- Ôi, thật là giống y đúc, lẽ nào đây là hóa thân của chàng thiếu niên năm xưa ?

Thiếu phụ vừa đi vừa nghĩ ngợi mông lung.

Cành dương liễu lòa xòa lất phất trước mặt, bà ngược mặt nhìn trời, lúc này khoảng chừng vào đầu canh ba.

Đột nhiên thiếu phụ đưa tay bứt một chiếc lá liễu, dùng nội lực búng nó vào chiếc phong linh treo trên vách tường.

Chiếc lá liễu xanh non xé gió lao đi, tạo nên một đạo bích quang xẹt tới đụng vào phong linh.

Keng !

Tiếp đó hai chiếc lá liễu khác cũng bay vút tới.

Keng ! Keng !

Tiếng phong linh (chuông gió) vừa ngân lên đã thấy khắp cả Trường Xuân cốc ánh đèn đuốc rực sáng, tiếng chân người vội vã chạy tới. Chỉ trong thoáng chốc tam đại sứ giả, lục đại môn đồ và các đệ tử của Trường Xuân đảo đã tập hợp nơi gian đại điện thứ năm.

Các vị sứ giả môn đồ đệ tử nét mặt đều lộ vẻ kinh hoàng, không biết ai đã chạm vào chiếc chuông cảnh báo, lại còn mơ hồ không hiểu có chuyện đại sự gì xảy ra.

Bởi vì chiếc phong linh để ở đây, thoát nhìn bất quá chỉ là vật trang trí mà thôi, nhưng kỳ thực đây là chuông cảnh báo trong Trường Xuân cốc.

Trường Xuân đảo xâm nhập vào Trung Nguyên, định cư tại Trường Xuân cốc được tiến hành một cách cực kỳ bí mật mà không một nhân vật võ lâm Trung Nguyên nào hay biết.

Hơn nữa, môn qui của Trường Xuân cốc cực kỳ nghiêm khắc, bất cứ môn hạ đệ tử dưới trướng nào chưa được mệnh lệnh của kim thoa lệnh thì không ai rời khỏi cốc lấy nửa bước. Nếu như được lệnh ra khỏi cốc, cũng không được phép tự khai lộ diện trên võ lâm, mà nhất định phải hóa trang hoặc là dùng thuật dị dung để ẩn thân.

Hôm nay giữa canh khuya vang lên ba tiếng chuông cảnh báo, dĩ nhiên phải xảy ra chuyện cực kỳ trọng đại.

Do vậy ai nấy đều đưa mắt nhìn nhau, tim đập liên hồi.

Trường Xuân đảo chủ ngồi vào nơi thượng tọa trong đại điện, đoạn lớn tiếng ra lệnh:

- Gọi Thu nhi vào chính điện cho ta.

Tô Ngọc Dung vội bước lên cung kính nói:

- Bẩm sư phụ, thất muội tuy nhất thời sai lầm, nhưng mà...

Trường Xuân đảo chủ ôn tồn nói:

- Ta đã biết điều đó.

Lúc này Thẩm đại nương đã dẫn Bạch Lãnh Thu ra giữa chính điện.

Trường Xuân đảo chủ cất tiếng hỏi:

- Lãnh Thu, người có biết người đã phạm vào môn qui lớn nhất của bản đảo không ?

Bạch Lãnh Thu hoảng sợ, cúi mặt không dám nhìn lên, miệng lắp bắp:

- Đệ tử biết tội... mong... mong sư phụ thương tình phát lạc.

Trường Xuân đảo chủ khẽ phát tay nói tiếp:

- Sư phụ không muốn xử phạt người đâu.

Bạch Lãnh Thu biết rằng theo môn qui của Trường Xuân đảo trừ cách xử phạt ra, chỉ còn có một con đường sống đó chính là tự phế võ công, đi ra khỏi môn phái mà thôi.

Do vậy mặt nàng cực kỳ ảm đạm, đôi mắt thất thần ngược lên buồn bã đáp:

- Đệ tử có chết cũng chẳng dám oán trách, chỉ cầu mong sư phụ...

Trường Xuân đảo chủ vội cắt ngang lời Bạch Lãnh Thu:

- Nghe ta nói trước đã, người hãy đứng dậy lui qua một bên.

Bạch Lãnh Thu không biết sao hơn, đành cúi đầu lặng lẽ đứng qua một bên.

Trường Xuân đảo chủ lớn tiếng nói:

- Môn qui của bản đảo cực kỳ nghiêm khắc, đó là điều may mắn cho bản môn. Trong đó có một điều tuy truyền lại từ đời trước, song lại phản lại lẽ thường. Không những trái với lẽ thường mà còn ảnh hưởng đến sự phát triển của môn phái về sau này, không biết các người có biết không ?

Chúng nhân đệ tử đưa mắt nhìn nhau, không ai dám lên tiếng.

Trường Xuân đảo chủ lại nói:

- Ta biết thay đổi môn qui là một hành động đại nghịch trong lòng các người, tuy biết rõ nhưng không dám nói.

Nữ lang áo hồng lẩm bẩm nói:

- Xin sư phụ huấn thị.

Trường Xuân đảo chủ nói:

- Bất cứ ai gia nhập vào bản đảo, môn qui đầu tiên là không cho phép người đó có tình cảm với nam nhân, bản đảo là cấm địa, ngay cả một đứa tiểu đồng nam ba tuổi cũng không được phép đặt chân vào. Các người thấy môn qui đó ra sao ?

Trường Xuân đảo chủ nói xong, đưa mắt nhìn các vị môn đồ và tam đại sứ giả.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không ai dám nói ra ý kiến của mình.

Trường Xuân đảo chủ cười nói:

- Thiên địa đã có lưỡng nghi, sáng tạo có âm dương. Giả như môn qui của bản môn trái nghịch với luân thường đạo lý, đi ngược với thiên ý, phản lại nhân thì còn ai dám gia nhập bản môn, bản môn lúc đó làm sao có thể hưng thịnh phát triển được.

Thất đại môn đồ nghe vậy, trong lòng thêm vui mừng.

Trường Xuân đảo chủ vội nói tiếp:

- Bởi vậy cho nên bản đảo chủ quyết chỉnh lại cái lỗi môn qui.

Thẩm đại nương bước tới trầm giọng nói:

- Bẩm đảo chủ, Trường Xuân đảo từ lúc khai sơn đến này, môn qui đã trải qua mấy đời, nếu như sửa lại, e rằng...

Trường Xuân đảo chủ không đợi mục nói hết câu đã nạt lớn:

- Người sợ cái gì ? Môn qui tuy do người lập ra, nhưng không phải là không thay đổi, âm dương hai lẽ, cưới nữ giả chồng là chuyện bình thường mà.

Thẩm đại nương vẫn cố chấp:

- Bất luận ra sao, cải biến môn qui, thuộc hạ cho là một việc không thể được.

Trường Xuân đảo chủ giận tím mặt, bà trầm ngâm một lát rồi đột ngột lấy chiếc kim phụng lệnh ra phóng xuống nền đá.

Phụt !

Chiếc kim thoa xuyên thẳng vào nền đá hoa cương, cắm sâu xuống một tấc.

- Đảo chủ !

Một tiếng hô lớn chấn động năm gian đại sảnh, các môn hạ của Trường Xuân đảo cao giọng hô vang rồi quì xuống nền đá lạnh ngắt, ai nấy đều rũ phục, cúi rạp đầu sợ hãi.

Trường Xuân đảo chủ lớn tiếng ra lệnh:

- Trường Xuân đảo chủ đời thứ hai truyền lệnh cho tất cả đệ tử của bản môn.

Môn nhân đệ tử đồng thanh hô lớn:

- Đệ tử xin tiếp lệnh.

Trường Xuân đảo chủ nói tiếp:

- Môn qui của bản đảo cấm nam nữ kết thân, kể từ nay xem như bãi bỏ.

Nói xong, bà từ từ ngồi xuống nói với Thẩm đại nương:

- Thẩm đại nương, người là đệ nhất đại sứ giả của bản môn, nên cực kỳ coi trọng môn qui, lẽ nào lại không biết là lời của đảo chủ cũng chính là môn qui ? Nhưng mà bản đảo chủ không hề trách tội người đâu.

Thẩm đại nương lùi lại, mắt rướm lệ:

- Thuộc hạ đa tạ đảo chủ rộng lượng không trách tội.

Bạch Lãnh Thu thấy vậy vội bước tới trước, cúi mình cung kính nói:

- Vì duyên riêng của đệ tử mà khiến cho sư phụ phải sửa đổi môn qui.

Trường Xuân đảo chủ liền nói:

- Người không nên hiểu lầm, chuyện giữa người và Kim Phi Hùng hoàn toàn không phải là lý do để ta sửa đổi môn qui đâu.

Lời đảo chủ nói khiến cho Bạch Lãnh Thu không ngờ tới, ngay cả lục đại môn đồ và tam đại sứ giả cũng ngơ ngác không hiểu tại sao đảo chủ lại quyết định như vậy.

Đảo chủ lạnh lùng nói:

- Bạch Lãnh Thu, người không nên lấy làm kỳ lạ, bởi vì trong thiên hạ có nhiều chuyện không hề theo ý mình đâu.

Bạch Lãnh Thu vội vàng đáp:

- Đệ tử không dám.

Trường Xuân đảo chủ lại nói:

- Kim Phi Hùng không hổ danh là một thân nam nhi hiệp nghĩa, là người mà bao nữ nhân yêu thích, nhưng mà nói với người như vậy, e không hợp lắm.

Bạch Lãnh Thu xấu hổ đỏ mặt, khẽ cúi đầu xuống.

Trường Xuân đảo chủ nói tiếp:

- Còn bây giờ ta không thể đoán được người có nên gần gũi với Kim Phi Hùng hay không, nhưng mà vì tình thế đoạt tranh trên giang hồ, ta hy vọng người thường xuyên gặp hấn để giữ mối liên hệ đã định.

Bạch Lãnh Thu nhìn đảo chủ, ánh mắt nàng đầy vẻ biết ơn.

Trường Xuân đảo chủ không để ý đến thái độ của nàng mà quay lại nói với tam đại sứ giả đứng sau lưng:

- Khi trời sáng, ba vị nên đồng thời rời cốc, trừ đệ tam hiệu sứ giả vẫn giữ thân phận của Bạch Nghĩa, hai người phải chuẩn bị đến Kim Lăng.

Kiều tam cô cất tiếng hỏi:

- Thuộc hạ sẽ làm việc gì tại đó ?

Trường Xuân đảo chủ nói rằng:

- Người âm thầm hộ vệ Kim Phi Hùng, Tử Quyên thì cũng rời cốc trở về trên du thuyền Kỷ La Xuân, Ngọc Dung cùng với Bạch Lãnh Thu nội nhật ngày nay phải trở về Kim Lăng, tốt nhất là nên đến trước Kim Phi Hùng.

Trường Xuân đảo chủ dặn dò xong, liền đứng dậy mỉm cười nhủ thầm:

“Có lẽ quyết định tối nay khiến cho Trường Xuân đảo thêm hưng thịnh trở thành đệ nhất môn phái trong võ lâm, song cũng có thể làm cho Trường Xuân đảo từ đời ta trở đi sẽ tan thành mây khói. Nhưng mà chuyện này bản thân ta cũng không thể định liệu trước được.”

Bà nhìn vào ánh sáng thoáng hiện ra phía sau núi, khẽ phát tay bảo:

- Thôi mọi người hãy đi làm việc mà ta dặn.

o O o

Hồi 25

Kịch Chiến Tam Bang

Dòng nước sông Tân Hoài cứ lững lờ chảy mãi về hướng đông.
Dãy núi Chung Sơn uy nghi vẫn sừng sững như cũ.

Nơi thành Kim Lăng bề ngoài có vẻ lặng yên, nhưng bên trong lại ẩn chứa nguy cơ ghê hồn.

Kim Phi Hùng về đến Kim Lăng đã có cái cảm giác khác thường này, bởi vì chàng không hề gặp các khuôn mặt quen thuộc của các cao thủ võ lâm mà trước đây chàng đã đụng mặt, cũng không hề có tin tức gì về bọn họ.

Điều chàng càng thấy kỳ quái hơn là chàng cũng không gặp được Vương Thái Vân và Cốc Chi Dương.

Chàng đã về Kim Lăng được một ngày rồi nhưng vẫn thấy mọi vật im lặng như cũ.

Song bầu khí có vẻ nặng nề ngột ngạt đến khó thở, tựa như không khí lặng lẽ, gió ngừng thổi trước một trận mưa giông dữ dội lúc mùa hè nóng bức, để sau đó trận mưa sẽ đến bất ngờ và khủng khiếp.

Kỳ thực điều khiến cho Kim Phi Hùng bận tâm lo lắng nhất là làm sao kiếm được Ngô Phi đại sư, chỉ có cách kiếm được lão nhân gia này mới có thể giải thoát cho bào muội Kim Ngân Thi khỏi sự ràng buộc của sư môn, lại có thể cứu được Bạch Lãnh Thu bị bắt cóc.

Trời đất mệnh mông vô tận, làm sao mà tìm được nhân vật kỳ lạ này ?

Chàng định đến để hỏi thăm hòa thượng trụ trì Bích Vân thiền tự. Nghĩ đến đây, chàng đi ra ngoài cửa khách điếm, chậm chậm bước dọc theo sông Tân Hoài.

Trước mặt chàng bỗng có một lão già tóc bạc từ từ đi tới cất tiếng cung kính chào:

- Kim công tử, lâu ngày không gặp.

Kim Phi Hùng vừa nghe giọng nói, bất giác ngẩn người ngạc nhiên.

Lão già ho khan lên một tiếng rồi nói tiếp:

- Công tử quên lão nô này rồi ư ?

Kim Phi Hùng lúng túng nói:

- Người là Bạch Nghĩa... đúng rồi. Bởi vì... bởi vì mặt lão giống một người, cho nên ta mới...

Bạch Nghĩa cũng ngạc nhiên không kém, vội hỏi:

- Ủa, giống một người à ? Người đó là nam nhân hay nữ nhân. Lão nô là nam nhân thiệt mà.

Kim Phi Hùng bất giác bật cười:

- Ha ha ha ! Nói ra thì người không tin, chớ thật người đó không phải là nam nhân mà là nữ nhân, đích thị là nữ nhân không sai.

Bạch Nghĩa thoáng vẻ lo lắng, lắc đầu đáp:

- Công tử thật hay nói đùa. Ha ha ha...

Đoạn lão bước tới giọng thì thầm có vẻ bí mật:

- Công tử nên cẩn thận bảo trọng lấy thân.

Kim Phi Hùng sợ trên hoa thuyền Kỷ La Xuân xảy ra chuyện gì nên hấp tấp hỏi:

- Lại có kẻ đến thuyền các người gây chuyện phải không ?

Bạch Nghĩa vội đáp:

- Con thuyền của lão nô không neo ra bờ sông, nên đâu có chuyện gì xảy ra.

Kim Phi Hùng cảm thấy kỳ quái, bèn hỏi:

- Vậy thì tại sao lão nói ta phải cẩn thận ?

Bạch Nghĩa đáp:

- Đó là vì tiểu nhân thấy khí sắc của công tử.

Kim Phi Hùng bất giác hỏi lại:

- Khí sắc ư ? Trong lòng ta đang có tâm sự khó nói.

Bạch Nghĩa vội cúi người nói:

-Ồ, lão nô thật đa sự.

Kim Phi Hùng liền nói:

- Không, không phải, đợi đến lúc nào đó ta lo liệu xong chuyện này thì ta sẽ lên thuyền thăm lão, có lẽ ta không cần đến Trường Xuân đảo cũng có thể kiếm tiểu thư về cho các người.

- Đa tạ Kim công tử.

Nói rồi Bạch Nghĩa cúi mình cáo từ rồi đi mất dạng.

Kim Phi Hùng nhìn theo bóng Bạch Nghĩa đi xa dần, chàng lẩm bẩm một mình:

“Nhìn từ góc nào đi chẳng nữa, Bạch Nghĩa này giống hệt như một trong ba vị tam đại sứ giả của Trường Xuân đảo.”

Vừa đi vừa nghĩ, chẳng mấy chốc đã đến trước cổng Bích Vân thiền tự.

Ai ngờ hòa thượng trụ trì cũng đã đi ra ngoài vân du tứ phương chưa trở về.

Chàng hơi thất vọng bèn trở về khách điểm nghỉ ngơi.

Trời đã sang đầu canh mà trong lòng chàng cực kỳ phiền muộn, nên không sao chìm vào giấc ngủ sớm được.

Đột nhiên có tiếng tay áo phất phơ trong gió làm kinh động đến giấc ngủ của chàng.

Ánh tinh quang lấp lánh chiếu qua khung cửa sổ, phía trên nóc nhà bỗng có một người cao gầy xuất hiện.

Bóng người này giương tay ném một vật gì nhỏ như cành trúc lốm đốm, uốn éo không ngừng về phía khung cửa sổ.

Đột nhiên hai đạo ngân quang bay xẹt tới, một đạo nhằm vào bóng người cao gầy, còn một đạo kia bắn tới ghim vào thân đoạn trúc nọ.

Bịch !

Á !

Một tiếng động nhẹ vang lên kèm theo một tiếng rú thảm thiết.

Bóng người cao gầy lướt nhẹ lên không trung, còn đoạn trúc uốn éo rơi bịch xuống đất.

Lại thêm một bóng cao gầy khác có thân pháp cực kỳ nhanh lẹ biến mất vào trong màn đêm.

Sự việc xảy ra lạnh lẽo vô cùng.

Phản ứng của Kim Phi Hùng tuy cũng nhanh tuyệt thế, song nhất thời cũng phải ngây người kinh ngạc trước tình huống bất ngờ xảy ra không kịp ứng phó.

Đợi đến lúc chàng ra khỏi phòng, chỉ thấy ánh tinh quang lấp lánh, bóng hai người lạ mặt đã biến mất trong màn đêm.

Lúc này chàng đặt chân xuống tiền viện đã thấy phía dưới cửa sổ có xác một con lục xà nằm dài dưới đất.

Nơi đầu con lục xà này có một mũi ngân thoa xuyên qua khiến cho nó chết ngay tại chỗ.

Kim Phi Hùng chợt tỉnh ngộ, thầm nhủ:

“Thì ra có kẻ âm thầm ám toán ta, nhìn cái thân rắn vừa dài vừa nhỏ, cái đầu hình tam giác này đủ biết con quái thú này độc không sao kể xiết. Hừ ! Cái tên chủ nhân của nó ắt có thủ đoạn tàn độc ghê hồn, nhưng mà người phóng mũi ngân thoa này là ai vậy ?”

Chàng đang trầm tư suy nghĩ, thì đã nghe tiếng Cốc Chi Dương từ trên không vọng xuống:

- Kim huynh.

Người y đang lơ lửng trên không đã dùng truyền âm nhập mật hỏi:

- Mấy hôm nay tại sao không thấy Kim huynh ?

Vừa nói y vừa nhẩy xuống đứng cạnh Kim Phi Hùng.

Khi thấy con độc xà nằm dưới đất, hấn kinh hãi kêu lên:

- Xà ma Tần Ba.

Kim Phi Hùng đang vò đầu suy nghĩ, chợt chàng nhớ đến kiến thức sâu rộng của y, bèn hỏi:

- Xà ma Tần Ba ư ? Cốc huynh, Xà ma Tần Ba là gì vậy hả ?

Cốc Chi Dương liền đáp:

- Lão chính là chủ nhân của con độc xà này.

Nói xong, y đưa mắt nhìn quanh tứ phía rồi hỏi:

- Kim huynh, lão ma độc đâu rồi ? Sao không giữ lão lại ?

Kim Phi Hùng chợt đỏ mặt:

- Chẳng những ta không thể giữ lão lại, mà ngay cả con độc xà lợi hại này cũng không phải do ta hạ thủ, người nhìn xem.

Cốc Chi Dương nhìn thấy ngân thoa cắm trên đầu độc xà đã bị đen hết một nửa, bất giác mỉm cười bảo:

- Kim huynh có duyên với nữ nhân, nhưng mà chớ trách tiểu đệ lỡ lời thất lễ, tiểu đệ đoán rằng vị nữ nhân này không được cao minh lắm.

Kim Phi Hùng liền nói:

- Không phải vậy đâu, thủ pháp của người này nhanh vô cùng, nhận huyết lại chuẩn xác, có thể nói là thuộc hàng đệ nhất cao thủ võ lâm, thử hỏi cái đầu độc xà nhỏ như vậy mà lại đứng cách xa ít nhất là năm trượng lại có thể phóng đúng vào tử huyết của nó.

Cốc Chi Dương nói:

- Công phu thì cao tuyệt, nhưng mà nhân phẩm thì chưa chắc.

Kim Phi Hùng hấp tấp muốn biết người viện thủ giúp chàng là ai, bèn hỏi dồn:

- Cốc huynh đã gặp người đó rồi ư ?

Cốc Chi Dương cười đáp:

- Không có, nhưng mà nhìn thấy ngân thoa này tất phải là đồ dùng của nữ nhân cao niên, vả lại nó cũng đâu có quý giá, tinh xảo nên tiểu đệ phán đoán vậy thôi.

Kim Phi Hùng cười khỏ:

- Cốc huynh đoán quả không sai, còn lão ma độc Xà ma Tần Ba, Cốc huynh chắc phải biết rõ lắm ?

Cốc Chi Dương liền cất tiếng đáp:

- Lão độc vật đó là lão ma đầu dùng độc đứng đầu trong võ lâm Trung Nguyên, nghe nói trong Độc xà hiệp cốc của lão có đủ loại độc xà quái dị khắp thiên hạ, ước chừng không dưới mười vạn con.

Kim Phi Hùng ứng tiếng:

- Chỉ cần bấy nhiêu thôi cũng đủ làm cho người ta sợ rồi.

Cốc Chi Dương lại nói tiếp:

- Trên mình con độc xà có bảy màu khác nhau, nên được người ta gọi bảy con đó là Thất thái độc long, mà đây chính là một con trong bộ Thất thái độc long.

Kim Phi Hùng chợt thấy hứng thú, bèn hỏi tiếp:

- Vậy Thất thái độc long là những con quái vật gì hả ?

Cốc Chi Dương ôn tồn đáp:

- Bảy con độc xà đó là Thanh Trúc, Bạch Luyện, Hoàng Tiêu, Ngân TUYẾN, Hắc Tiêu, Ô Bình, Tử Sản hợp lại thành bộ Thất thái độc long, đây là bộ tuyệt độc của lão, người trong võ lâm chỉ cần nghe đến tên của một con trong đó cũng phải rùng mình kinh hãi.

Kim Phi Hùng khinh miệt:

- Lão này không có võ công thực sự mà chỉ dựa vào cái lũ độc vật này để tung hoành trên giang hồ, thật có chết cũng đáng đời.

Cốc Chi Dương tiếp tục nói:

- Nghe giang hồ truyền ngôn mỗi con trong số Thất thái độc long đều dùng cách “trăm con chọn một”.

Kim Phi Hùng cười hỏi:

- Trăm con chọn một nghĩa là sao ?

Cốc Chi Dương đáp:

- Nhốt chung một trăm con vào một lồng rồi cho bọn chúng tàn sát lẫn nhau, cuối cùng còn một con sống sót coi như trúng tuyển.

Kim Phi Hùng chột hiểu:

- Hóa ra là như vậy.

Cốc Chi Dương lên tiếng:

- Bất cứ kẻ nào bị Thất thái độc long cắn trúng nội trong vòng bảy bước sẽ mất mạng vô phương cứu chữa, còn Thất long đoạt châu thì càng lời hại hơn gấp bội phần.

Kim Phi Hùng thoáng ngạc nhiên:

- Thất long đoạt châu là gì ? Có phải là bảy con quái xà khác nữa không ?

Cốc Chi Dương đáp:

- Không sai. Nghe nói lần này Tàn Ba mang Thất thái độc long đến Kim Lăng là đáp ứng lời thỉnh mời của Cổ Trường Khanh đó.

Kim Phi Hùng chột động tâm, lập tức hỏi:

- Như vậy là Cổ Trường Khanh muốn dùng độc xà để đối phó với ta sao ?

Cốc Chi Dương nói:

- Đúng ra là để đối phó với Lục phu nhân, còn như ám toán...

Kim Phi Hùng chợt nhớ tới Lục phu nhân ở Bạch Vân cốc, bởi vì chàng đã nhận lời đến Huyết Minh bang tra xét thay cho bà, nên vội hỏi gấp:

- Lục phu nhân ư ? Có phải là phu nhân của Càn khôn kiếm Lữ Nhất Minh không ?

Cốc Chi Dương gật đầu:

- Đúng vậy.

Rồi y ngược nhìn lên trời, đoạn lớn tiếng bảo chàng:

- Hiện giờ chắc có lẽ còn kịp, chúng ta hãy đi đến xem thử.

Nói rồi y kéo tay Kim Phi Hùng đi.

Kim Phi Hùng cảm thấy kỳ quái:

- Cốc huynh làm gì vậy ?

Cốc Chi Dương hấp tấp đáp:

- Mau lên, Lục phu nhân đã ước định trước lúc bình minh sẽ giao thủ với bọn người hắc đạo tại Tử Kim Sơn, mau đi nếu không e không kịp đâu.

Kim Phi Hùng vẫn từ tốn hỏi:

- Ai vậy ?

Cốc Chi Dương nôn nóng lạ thường:

- Đi rồi sẽ biết, chúng ta vừa đi vừa nói cũng được.

Kim Phi Hùng thấy thái độ của y như vậy, biết sự việc cực kỳ nghiêm trọng nên cũng đáp:

- Vậy thì đi.

Hai thiếu niên cao thủ đồng thời thi triển võ công lướt đi như bay, dưới ánh trăng ẩm đậm, hai bóng người như hai chấm lưu tinh xẹt ngang không trung.

Trong màn đêm tối đen, tiếng gió thổi ù ù bên tai, vắng vắng vọng lại tiếng la hét lẫn tiếng binh khí chạm vào nhau chát chúa.

Cốc Chi Dương thầm la hoảng:

- Hỏng rồi, bọn họ đã động thủ rồi.

Kim Phi Hùng lại không hề vội vã như Cốc Chi Dương, chàng vừa thi triển khinh công vừa cất tiếng hỏi:

- Lục phu nhân động thủ với ai ?

Cốc Chi Dương đáp:

- Hắc đạo tam bang.

Kim Phi Hùng thoáng điểm nụ cười:

- Tối nay tại hạ thu được nhiều kiến thức quá, hồi nãy là Xà ma Tần Ba, bây giờ lại thêm hắc đạo tam bang cái quái gì đó.

Cốc Chi Dương trả lời ngay:

- Hắc đạo tam bang chỉ là ba bang hội của bọn hắc đạo đó thôi.

Kim Phi Hùng hỏi tiếp:

- Ba bang hội nào vậy ?

Cốc Chi Dương đáp:

- Phong Lôi bang, Huyết Minh bang, lại thêm Hồng Diệp bang ở Sào Hồ nữa.

- Hóa ra là như vậy.

Kim Phi Hùng bất giác yên tâm được phân nửa, giọng chàng khinh thường bảo:

- Hừ ! Cứ như thực lực ba cái bang hội tầm thường đó thì làm sao địch lại với Lục phu nhân.

Cốc Chi Dương nói:

- Cho nên Cổ Trường Khanh mới mời cái lão độc vật Xà ma Tần Ba đến tiếp trợ cho bọn chúng.

Kim Phi Hùng vừa nghe nói vậy liền cảm thấy sự việc không đơn giản như chàng nghĩ.

Chàng không hề sợ cái lão quái vật Xà ma Tần Ba mà chàng chỉ chú ý đến cái lão Cổ Trường Khanh trang chủ Phụng Lăng trang mà thôi.

Đồng thời Xà ma Tần Ba không hề có oán thù mà lão dám âm thầm hạ độc thủ với mình.

Chàng còn đang nghĩ ngợi thì đã đến Tử Kim Sơn rồi.

Chợt thấy ở một góc núi cỏ hoang mọc um tùm, có một chỗ bị sụp đổ tạo nên bãi đất rộng bằng phẳng.

Kim Phi Hùng cũng không nói gì với Cốc Chi Dương, thân hình chàng còn đang lơ lửng trên không trung đã lớn tiếng quát:

- Tất cả hãy dừng lại cho ta.

Chàng vận công tụ khí dùng nội công quát lên một tiếng vang dội, tiếng thét vang lên lồng lộng trong đêm khuya tựa như tiếng sấm nổ kinh động tất cả những người có mặt ở vùng bình địa Tử Kim Sơn. Ai nấy đều cảm thấy ù tai nhức óc.

Tiếng thét vừa vang lên thì thân hình chàng đã nhẹ nhàng hạ lạc xuống góc trái của bình địa Tử Kim Sơn.

Gần một trăm hán tử nghe tiếng thét dữ dội bất giác sợ hãi vội thu binh khí lại, lùi qua một bên.

Mẫu tử Lục phu nhân thấy vậy hết sức mừng rỡ, cùng chạy về phía chàng đang đứng.

Kim Phi Hùng khẽ nghiêng mình thi lễ với Lục phu nhân:

- Tại hạ đến trễ, để cho phu nhân và các vị tiểu thư phải mệt.

Lục phu nhân mình vận y phục trắng, giọng muôn phần cảm kích:

- Không ngờ bọn họ không đếm xỉa đến đạo nghĩa giang hồ, tam bang liên thủ vây đánh chúng ta.

Kim Phi Hùng bảo Lục phu nhân:

- Như vậy thì càng đỡ tốn sức, phu nhân hãy để tại hạ tiếp bọn chúng.

Chàng quay ra chậm chậm bước ra chính giữa bình địa, lớn tiếng quát nạt người của tam bang:

- Lệ Ngọc và Đới Đức Thắng ta đã gặp rồi, còn vị nào là bang chủ của Hồng Diệp bang, ra đây cho tại hạ biết mặt.

Một lão già từ trong đám đông nhẩy ra quát lớn:

- Lão phu ở đây.

Lão già này râu tóc đỏ hoe, thân hình thấp lùn, mắt lồi miệng hô, trong tay nắm thanh Cự chỉ đao, mình lão vận một chiếc trường bào màu huyết dụ, trước ngực có thêu một con quái thú đang nhe nanh múa vuốt trông cực kỳ dữ dội.

Kim Phi Hùng thấy lão nhảy vọt ra, tay cầm một thanh Cự chỉ đao khua leng keng, bất giác bật cười chế nhạo:

- Thân là một bang chủ thì cũng phải có bộ dạng của bang chủ mới phải, mà người chân tay lông lá như vậy, nhất định không phải là người tốt rồi.

- Tiểu tử to gan.

Hồng Điệp bang chủ quát lên một tiếng, vũ động binh khí nạt lớn:

- Người dựa vào cái quái gì mà dám lên mặt giáo huấn bản bang chủ.

Kim Phi Hùng không bực mà lại cười lớn đáp:

- Không dựa vào cái gì cả.

Hồng Điệp bang chủ tức giận hét lớn:

- Vậy thì người muốn chết, tiểu tử hãy báo danh rồi chịu chết.

Kim Phi Hùng trợn mắt:

- Báo danh ? Chịu chết ? Còn cần ta báo danh nữa sao ?

Nói đoạn chàng chấp tay sau lưng, ung dung bước tới khẽ hất hàm nói với Huyết Minh bang chủ và Phong Lôi bang chủ:

- Gã họ Lệ họ Đới kia, các người quên rằng Kim Lăng còn có bản nhân Thanh Y Tu La này rồi sao ?

Lệ Ngọc và Đới Đức Thắng đưa mắt nhìn nhau rồi đồng thanh nói:

- Chuyện tối nay đâu có liên quan đến các hạ.

Kim Phi Hùng cười lạnh:

- Người thiên hạ thì lo chuyện thiên hạ không được sao ?

Hồng Điệp bang chủ tuy cũng biết thiếu niên đứng trước mặt là Thanh Y Tu La, một trong Tứ đại ma tôn danh chấn giang hồ, nhưng mà lão cậy đông người. Hơn nữa y liệu định rằng Kim Phi Hùng có lẽ do tâm địa tàn độc mới có hiệu là Thanh Y Tu La, lão cho rằng Kim Phi Hùng còn quá trẻ tuổi, chắc gì công lực hỏa hầu vị tất đã ghê gớm như lời giang hồ truyền ngôn.

Nghĩ vậy, lão lập tức khoa thanh Cự chỉ đao, đoạn lớn tiếng gọi:

- Nhị vị đương gia chớ sợ, chúng ta hãy cùng nhau tiêu diệt tiểu tử ngạo mạn này.

Kim Phi Hùng nhếch môi cười nói:

- Hay lắm, tam bang chủ cùng ra tay một lượt để tại hạ đỡ mệt sức.

Chàng nói xong thần thái vẫn an nhàn tựa như không có chuyện gì xảy ra.

Hồng Điệp bang chủ lại quát lớn:

- Chúng ta hãy vây hãm lại trước đã, còn có Tần lão đại đến giúp sức nữa, đừng nghe lời khoác lác mà sợ tiểu tử này.

Lão nói Tần lão đại đương nhiên là ám chỉ Xà ma Tần Ba.

Quả nhiên, hai lão già họ Đới họ Lệ đột nhiên phẫn chấn hấn lên, hai lão đưa mắt nhìn nhau, rồi nhất tề hét lớn:

- Vây bắt lấy hấn.

Hồng Điệp bang chủ có trợ thủ tiếp viện, liền quát lên một tiếng:

- Giết !

Kim Phi Hùng hé môi cười lạnh, đoạn ngửa mặt lên trời hú lên một tiếng, âm vang lồng lộng trong không trung.

Soạt !

Tu La thần kiếm trong nháy mắt đã lăm lăm trong tay chàng.

Keng !

Một tiếng động chói tai vang lên, Hồng Điệp bang chủ hét lên một tiếng lùi ra sau hai trượng.

Thì ra lão chưa kịp xuất chiêu thì binh khí của lão đã bị chém đứt hết phân nửa mà không biết đối phương dùng thủ pháp gì.

Kim Phi Hùng vũ lộng thần kiếm, thân hình tựa như con mãnh long hí lộng thân uy, kiếm quang bao phủ khắp trời.

- Á !

Mấy tiếng rú thảm thiết vọng tới, máu phun ra như mưa.

Năm cao thủ của Hồng Điệp bang ngã vật xuống chết ngay tại chỗ, đầu một nơi thân một ngả.

Nhưng mà gần một trăm hán tử cật thế đông, lại thêm tính hiếu sát đã thành tật, nên không hề sợ hãi lui ra, mà còn hét lên một tiếng xông lại vây quanh Kim Phi Hùng như một đàn kiến.

Chàng gầm lên một tiếng huy động thân kiếm, chém giết tựa như đi vào chốn không người.

Ba lão già là bang chủ một phái, đương nhiên cũng có mấy tuyệt chiêu để dương danh trên giang hồ, qua lúc đầu lúng túng giờ đây đã bình tâm trở lại thi triển tuyệt học của mình nên cũng không phải tầm thường.

Nhưng sau mười chiêu, ba lão già đã mệt mỏi, thở lên hồng hộc, mồ hôi tuôn ra đầm đìa.

Kiếm khí của Kim Phi Hùng tỏa ra thành một vòng tròn cứng như một bức tường đồng, khiến cho binh khí của ba lão già không sao chạm đến gần chàng được.

Đột nhiên thân pháp của chàng biến đổi kỳ ảo lạ thường, thoát ần thoát hiện làm cho ba lão già tựa như có mắt không trông, không tài nào phát giác ra phương hướng của đối phương ở đâu.

Kim Phi Hùng chợt lớn tiếng bảo:

- Tam đại bang chủ, nội trong ba chiêu tại hạ sẽ điểm danh các vị vào trong sổ tử đó.

Phong Lô bang chủ Lệ Ngọc nghe vậy, bất giác kinh hãi, diên cuồng múa hai thứ binh khí hộ vệ châu thân, chứ không hề có ý tấn công đối phương.

Đây tuy là chỗ thông minh của y, nhưng mà chiêu thức toàn thủ, chỉ làm khổ cho hai tên đồng bọn mà thôi.

Chợt nghe Kim Phi Hùng thét lớn:

- Lúc phu nhân hãy coi chừng !

Lời nói chưa dứt, chàng đã vung kiếm đánh ra một hư chiêu, tả thủ lẹ làng nhấc lên, giương song chỉ vào mê huyệt của Phi thoa diêm la Đối Đức Thắng.

Phi thoa diêm la thâm la hoảng:

“Hồng rồi”.

Lão vọt mình bay bổng lên không trung định chạy trốn.

Nhưng mà Quỷ ảnh thiên biến thân pháp của Kim Phi Hùng nhanh vô tưởng, chàng cũng xoay người búng mình lên không, miệng hét lớn:

- Người chạy đâu cho thoát ?

- Ối !

Bịch !

Phi thoa diêm la vọt bay lên cao mười trượng, đảo người định bỏ chạy, nhưng lão vừa đảo người thì tựa như đụng phải một bức tường đá, la lên một tiếng kinh hoảng đoạn rơi bịch xuống đất, cách chỗ Lục phu nhân đang đứng chừng ba thước.

Lệ Ngọc thấy vậy hồn phi phách tán, kinh hãi trước thân pháp ảo diệu của Kim Phi Hùng.

Kim Phi Hùng gầm lên một tiếng, luồng hàn quang xanh biếc do Tu La thần kiếm phát ra vây kín lấy Lệ Ngọc.

- Á !

Bốp !

Một tiếng gào thê thảm cất lên, đầu Lệ Ngọc đã lìa khỏi cổ, máu tươi bắn ra tứ phía, chiếc búa trong tay lão cũng bị đoạn kiếm của Kim Phi Hùng chém đứt thành hai đoạn.

Chàng vẫn không ngừng tay, màn kiếm dày đặc đột ngột đổi hướng chụp thẳng xuống đầu Hồng Diệp bang chủ.

Cuộc ước đấu đêm nay tại Tử Kim Sơn, người của Hồng Diệp bang chiếm số đông nhất trong ba bang phái.

Thấy bang chủ của bọn chúng bị người bức hiếp, cả đám đông cùng hò hét liều mạng lao vô cứu nguy cho lão.

Kim Phi Hùng cực kỳ giận dữ, quát lên một tiếng chấn động:

- Muốn chết !

Kiếm ảnh lại bao phủ khắp nơi.

Những tiếng la hét kêu gào thảm thiết lại vang lên không ngớt, máu tươi bắn ra tứ tung, mùi tanh bốc lên ghê không tưởng nổi.

Thoáng chốc những xác chết nằm la liệt trên mặt đất, máu tươi nhuộm đỏ một vùng rộng hơn mười trượng, cảnh tượng ghê rợn vô cùng.

Lúc này Hồng Diệp bang chủ tựa như phát điên, thanh đại đao của lão vung lên xối xả, gặp đâu chém đấy, thấy bóng người là giết, không hề phân biệt đâu là môn nhân đệ tử, đâu là đối phương.

Kim Phi Hùng thấy vậy lạnh lùng nói:

- Hừ, lão sợ quá mà phát điên rồi.

Nói đoạn chàng bước tới vùng kiếm quát lớn:

- Chết nè !

Hồng Điệp bang chủ không kịp rú lên một tiếng đã lặn xuống đất chết ngay.

Chính lúc đó từ trên sườn núi Tử Kim sơn có thanh âm truyền đến:

- Hừ ! Thủ đoạn tàn độc quá chừng !

Thanh âm tuy không lớn nhưng hàm chứa một nội lực kinh hồn, khiến nó vang vọng âm trầm, chứng tỏ người nói có công lực thâm hậu.

Chỉ thấy phía trên sườn núi, dưới tán cây tùng bách cổ thụ có năm lão già quái dị đứng thành hàng chữ nhất đang trợn mắt nhìn Kim Phi Hùng.

Năm lão quái nhân phục sức vô cùng quái dị, y phục năm màu khác nhau, song mặt mũi giống hệt nhau, không thể nào phân biệt được.

Lục phu nhân vừa nhìn thấy liền hạ giọng bảo Kim Phi Hùng:

- Kim đại hiệp, coi chừng Phong hỏa ngũ sát.

Phong hỏa ngũ sát chính là ngũ đại sát tinh hoành hành khắp vùng tây bắc, nổi tiếng trong giới hắc đạo trên giang hồ. Nghe giang hồ truyền ngôn năm lão quái nhân này cùng chung một bào thai sinh ra, từ nhỏ đã có duyên với lửa, chúng có biệt tài đi lại trong lửa, nuốt than hồng mà không hề hấn gì.

Cho nên năm quái nhân nhờ lửa mà thành danh trên giang hồ, chuyên môn dùng lửa để chế áp địch nhân.

Đương nhiên những lời truyền ngôn chưa phải là sự thật, hơn nữa năm huynh đệ quái nhân luyện tập công phu thuần dương, công lực cũng đã đạt được mấy thành hỏa hầu, nên có thể phun hơi thành lửa. Khi chạm vào đối phương sẽ lưu lại trên mình đối phương những vết sẹo như bị bỏng, lại thêm tính tình nóng nảy, hung hãn, hiếu sát, cho nên danh tiếng của Phong hỏa ngũ sát cũng tàn độc không kém, chỉ thua Tứ đại ma tôn mà thôi.

Cốc Chi Dương kín đáo đưa mắt liếc nhìn xung quanh, đoạn truyền âm nói với chàng:

- Kim huynh à, Phong hỏa ngũ sát không đáng sợ, Kim huynh hãy chú ý phía sau lưng bọn quái nhân đó.

Kim Phi Hùng phóng tầm mắt nhìn ra phía xa.

Quả nhiên trong đám cây cỏ rậm rạp phía sau Phong hỏa ngũ sát có những bóng người thoắt ẩn thoắt hiện.

Chàng bất giác cười lạnh, rồi dùng truyền âm nhập mật đáp lại:

- Cốc huynh hãy đứng ngoài lược trận cho tại hạ, để ta một mình lần lượt hạ sát bọn chúng.

Nói đoạn chàng quay sang Lục phu nhân, vòng tay nghiêng mình đáp:

- Phu nhân cứ canh chừng Phi thoa diêm la, còn những cái đồ xú uế này để tại hạ dọn dẹp bọn chúng.

Quái nhân áo vàng cầm đầu Phong hỏa ngũ sát lạnh lùng lên tiếng:

- Diệt tận sát tuyệt, độc thủ tàn sát tam bang của các hạ quả có uy phong không nhỏ.

Kim Phi Hùng cau mặt trầm giọng nạt nộ:

- Các người đã tận mắt chứng kiến rồi mà còn dám xuất đầu lộ diện, giả bộ to gan lớn mật, sao không lui đi cho sớm ?

Quái nhân áo vàng mặt không đổi sắc, vẫn lạnh lùng nói:

- Hảo cuồng, người cho rằng võ lâm thiên hạ dễ dàng bị bức hiếp như tam bang lúc này ư ?

Kim Phi Hùng nộ khí hét lớn:

- Hừ ! Ai dám bắt nạt ta ? Ta chỉ chuyên môn trừ bớt mấy cái đồ quái dị mà thôi.

Quái nhân áo vàng chỉ những xác chết nằm la liệt dưới đất:

- Mấy cái thi thể này chứng tỏ người là kẻ chuyên môn ỷ mạnh hiếp yếu.

Kim Phi Hùng càng thêm tức giận:

- Hừ, phí lời vô ích, bây giờ các người định làm cái gì ?

Quái nhân áo vàng nạt lớn:

- Chúng ta trừ hại cho võ lâm.

Kim Phi Hùng bật cười ha hả:

- Ha ha... Ai là mối hại cho võ lâm ? Ta hay là các người ? Ha ha ha...

Quái nhân áo vàng tức giận nghiêng răng rít lên:

- Vậy thì cứ động thủ đi rồi sẽ biết. Hừ ! Tiểu tử ngạo mạn.

Kim Phi Hùng cười nhạo:

- Hì hì... Hôm nay Thanh Y Tu La được giết người sướng tay quá.

Quái nhân áo vàng đột nhiên vung hai cánh tay thét lớn:

- Phải cho người biết thế nào là lợi hại.

Trong tay mỗi lão Phong hỏa ngũ sát đều lăm lăm hai ngọn chủ thủ, lưỡi chủ thủ ngắn chừng bảy tấc, ánh thép lấp lánh, khí lạnh tỏa ra rợn người, chứng tỏ lưỡi chủ thủ này sắc bén lạ thường. Bỗng nhiên quái nhân áo vàng xòe hai bàn tay ra, hét lên một tiếng:

- Khai trận !

Lập tức Phong hỏa ngũ sát di động song cước, chuyển đổi đứng trấn ngũ phương thành trận thế vây lấy Kim Phi Hùng vào giữa, vẻ mặt hằm hằm như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương.

Kim Phi Hùng thấy vậy chấp hai tay sau lưng cười nói:

- Quá tầm thường, quá tầm thường. Cái đồ chơi của đứa bé lên ba mà dám mang ra đây thách thức ông tổ mi sao ?

Quái nhân áo vàng giận tím mặt, thét lên giận dữ:

- Rút kiếm ra mau, tiểu tử kia.

Hai luồng nhãn quang như hai tia chớp điện quét ngang mặt năm quái nhân, đoạn chàng lắc đầu nói:

- Các người không bằng một góc của tam bang lúc nãy. Hừ ! Phong hỏa ngũ sát chỉ là đồ hư danh mà thôi.

Quái nhân áo vàng gầm lên:

- Chớ vội khoác lác, hãy rút binh khí ra.

Kim Phi Hùng vẫn chấp hai tay sau lưng, từ từ bước tới, chớp mắt nói:

- Hà tất phải dùng kiếm, chỉ cần song chưởng là đủ rồi.

Quái nhân áo vàng gầm lên như sấm:

- Vậy thì tự người muốn chết.

Hét xong, song thủ lão vung hai cây chủ thủ lấp lánh dưới ánh trăng:

- Tiếp chiêu !

Lối xuất thủ quả nhiên kỳ dị vô cùng, tựa như có một luồng nhiệt khí nóng hổi thổi vào mặt chàng.

Kim Phi Hùng thầm nghĩ:

“Lão quái nhân này quả thật cũng có chút bản lĩnh.”

Chàng không dám khinh thường, vội vận công hộ thân, đồng thời vung chưởng hóa giải chiêu thức đối phương.

Không ngờ luồng nhiệt khí ào tới quét ngang qua mặt chàng thì quái nhân đã giữa chừng thu chiêu lui ra sau.

Kim Phi Hùng bất giác sửng người kinh ngạc.

Chỉ trong chớp mắt, chàng cảm thấy có một luồng nhiệt lực ập tới sau gáy.

Kim Phi Hùng vội lách người né tránh.

Quái nhân áo xanh đánh hụt một chiêu vội xoay mình lui nhanh ra sau.

Quái nhân áo vàng hất xéo tay đâm tới.

Song chưởng của Kim Phi Hùng vừa đẩy ra, quái nhân áo đen lập tức đâm tới một hư chiêu đoạn quay người bỏ chạy.

Phía tả một luồng kinh phong nóng như lửa đốt ào ạt ập tới, quái nhân áo đỏ thừa lúc Kim Phi Hùng đang quay sang đuổi đánh quái nhân áo đen liền đâm vào sau lưng chàng một nhát. Lúc quái nhân áo đỏ tấn công thì thân hình Kim Phi Hùng đang nghiêng tới trước, nên chủ thủ của lão chém đứt hết một mảnh áo.

Ngay tức khắc một mùi khét lẹt xông tới.

Vạt áo xanh của Kim Phi Hùng tựa như bị lửa đốt cháy hết một miếng lớn.

Phong hỏa ngũ sát vui mừng như muốn hóa điên, bất ngờ cùng hét lên một tiếng.

Tiếng thét lồng lộng còn chưa dứt, mười ngọn chủ thủ từ năm phương vị khác nhau nhất tề xông tới.

Luồng kinh phong mạnh như thác lũ từ ngũ phương tràn tới, ép lên thân hình Kim Phi Hùng.

Chéo áo Kim Phi Hùng bị cháy hết một miếng làm chàng giận run người, song chưởng vung ra, lúc này chàng như một con hổ điên, thân hình xoay tròn, chưởng phong không ngừng phát ra đẩy lui mấy lão quái nhân.

Nếu như có đoạn kiếm trong tay thì tính mạng của ngũ sát khó mà toàn thây đến bây giờ.

Nhưng mà chàng đã nói không cần dùng kiếm từ đầu, thì lúc này làm sao có thể rút kiếm ra được.

Cho dù nội công của chàng có cao đến đâu chẳng nữa, thì song thủ chẳng qua chỉ là huyết nhục mà thôi, làm sao có thể chạm vào chủy thủ đỏ rực như lửa của quái nhân.

Bởi thế ngũ sát được lợi thế tiếp ứng cho nhau, dương đông kích tây, khiến cho Kim Phi Hùng thâm bối rối.

Trên bãi đất bằng chu vi hơn năm trượng, những luồng hơi nóng hầm hập cứ cuộn tròn quanh người Kim Phi Hùng làm cho ai nấy đứng bên ngoài cũng phải lo cho chàng.

Kim Phi Hùng tuy chưa bị bại, nhưng cũng khó mà thoát khỏi vòng vây của năm quái nhân.

Lục phu nhân thấy vậy rút kiếm định xông tới trước.

Cốc Chi Dương vội lướt đến mỉm cười nói:

- Phu nhân à, Kim huynh khi động thủ với ai cũng không muốn kẻ thứ hai nhúng tay vào, huống chi bây giờ cũng không cần chúng ta phải ra tay trợ thủ.

Ngày lúc đó từ trong mé rừng phía bên trái đột nhiên có năm điểm sáng như sao băng xẹt tới lẹ như chớp.

Mấy tiếng rú thảm thiết vang lên chói tai, dội vào vách núi vọng lại hồi lâu chưa dứt.

Phong hỏa ngũ sát buông rơi chủy thủ, đưa hai tay ôm lấy mặt, máu tươi ra theo kẽ ngón tay chảy xuống đất.

Lục phu nhân ngạc nhiên hỏi:

- Kim đại hiệp có người đi theo sát hay sao ?

Cốc Chi Dương đáp:

- Không có, trừ tại hạ, không còn có ai khác.

Lục phu nhân lại hỏi tiếp:

- Vậy thì ai hạ thủ ?

Cốc Chi Dương cau mày:

- Điều này không sao hiểu nổi.

Lục phu nhân hết nhìn Cốc Chi Dương rồi quay ra ngó Kim Phi Hùng.

Chàng cũng đang ngây người đứng như trời trồng, mắt đảo qua quan sát tứ phía, ngay cả khi thấy Phong hỏa ngũ sát ôm mặt bỏ chạy, chàng cũng không đuổi theo.

- Hảo tiểu tử !

Hốt nhiên một tiếng hét lạnh lạnh vang tới tựa như tiếng lang sói tru giữa đêm khuya, từ trên không trung một bóng người cao lớn đáp xuống trước mặt Kim Phi Hùng.

Kim Phi Hùng tuy đang cảm thấy lạ lùng trước sự việc xảy ra với Phong hỏa ngũ sát, nhưng tai mắt chàng cực kỳ thính nhạy.

Chợt thấy bóng đen từ trên không lao xuống, chàng sợ rằng kẻ lạ mặt sẽ phóng ám khí, bèn dùng Quỷ ảnh thiên biến thân pháp bay mình ra xa một trượng, trầm giọng quát:

- Các hạ là ai ?

Bóng đen vừa đáp xuống đất đã vung vẩy đôi tay quái dị có lớp lông mượt như nhung, nhe hàm răng trắng nhọn đáp:

- Thông Bích nhân viên.

Kim Phi Hùng liếc nhìn y một chập rồi cất giọng chế nhạo:

- Hừ ! Bao nhiêu cái đám quái vật tụ tập nơi thành Kim Lăng như vậy thì làm sao đủ chuồng để nhốt lại.

Thông Bích nhân viên nghe Kim Phi Hùng nhạo báng, bất giác nổi giận nghiêng răng thốt lên:

- Nghe nói người từ Thái Dương cốc đến đây, định ra tay tàn sát tất cả các nhân vật võ lâm khắp tứ dã bát hoang chốn Trung Nguyên này, làm cho lão viên ta không phục.

Kim Phi Hùng ngạc nhiên hỏi:

- Ai nói cho người nghe những lời đó ?

Thông Bích nhân viên hét lớn:

- Lẽ nào người không dám thừa nhận ?

Kim Phi Hùng nạt lớn:

- Cái gì mà dám với không dám, ta hỏi người đã nghe ai nói ?

Thông Bích nhân viên vẫn ngang ngược hét vang:

- Không dám thừa nhận thì ta tha cho người đó.

Kim Phi Hùng nghiêng răng nạt:

- Người nói ra kẻ nào đã nói chuyện đó với người, thì ta tha mạng cho người, bằng không thì...

Thông Bích nhân viên hú lên hai tiếng, đoạn trợn mắt hét:

- Người dám bức bách ta sao ? Người chán sống rồi hả ?

Kim Phi Hùng nộ khí gầm lên:

- Đâu chỉ bức bách người, nếu như hôm nay người không nói thì hãy để cái mạng lại đây.

Thông Bích nhân viên hú lên một tiếng, hai cánh tay đồng loạt vung tới chụp vào ngực chàng.

Chiêu này thoát nhìn thì rất tầm thường, nhưng khi song chưởng vừa đẩy ra, một đạo kinh lực có sức nặng ngàn cân ép tới trước ngực chàng.

Kim Phi Hùng bất giác kinh ngạc, nghĩ thầm:

“Cái đồ quái vật nửa người nửa vượn này cũng có công lực không phải tầm thường.”

Vừa nghĩ như vậy, tả chưởng vung xéo lên hóa giải luồng kinh lực, hữu thủ xòe ra nắm ngón tay cong lại tựa như móc câu chụp xuống bả vai của quái nhân.

Thông Bích nhân viên lạnh lẽo xoay người né tránh, hai cánh tay áp vào nhau.

Kim Phi Hùng bất giác nổi hứng, song chưởng vươn tới chụp vào cổ tay của Thông Bích nhân viên.

Kim Phi Hùng vừa chụp tới thì cánh tay của hắn đã thu ngắn lại còn một nửa, khiến cho cú chụp của chàng rơi vào khoảng không.

Kim Phi Hùng hết sức kinh ngạc trước cử động lạnh lẽo của hắn, trong nháy mắt tả thủ co lại, hữu thủ của Thông Bích nhân viên đột ngột dài ra gần một thước, xuyên tới chụp vào đại huyệt trước ngực Kim Phi Hùng.

Chiêu này cực kỳ lạ lùng hiếm thấy trong võ lâm.

Kim Phi Hùng thất kinh thối la lên một tiếng:

“Hồng rồi.”

Chàng vội thi triển tuyệt học Quỷ ảnh thiên biến thân pháp, thân hình lui ra sau tránh né lẹ như điện xẹt.

Cho dù thân pháp của chàng lẹ đến đâu cũng không tài nào tránh kịp.

Trước ngực áo của Kim Phi Hùng rách một đường dài làm cho cuốn Huyền môn vũ thư và miếng ngọc bội mà Ngộ Phi đại sư đã đưa cho chàng khi còn ở Bích Vân thiên tự rơi xuống đất.

Cuốn vũ thư bay xuống trước mặt Lục phu nhân liền bị bà cúi xuống nhặt lên, còn miếng ngọc bội lập tức bị Cốc Chi Dương thu hồi.

Kim Phi Hùng nhất thời sơ ý suýt nữa đã bị thọ thương dưới tay Thông Bích nhân viên, chàng không khỏi nổi giận gầm lên:

- Súc sinh, muốn chết !

Tiếng gầm còn vang chưa dứt, chàng thi triển khai chiêu “Đằng giao phi phượng” thân hình bay vọt lên không tựa như thiên bá hành không, chưởng lực nặng như Thái Sơn đẩy ra nhằm vào Thông Bích nhân viên ập tới.

Thông Bích nhân viên đắc thủ một chiêu, không khỏi đắc ý, coi thường công lực của Kim Phi Hùng.

Hắn thấy song chưởng của chàng từ trên không trung đánh xuống cũng không thèm lắc người tránh né, mà cũng giương song chưởng lên đưa hai bàn tay lông lá nghênh tiếp.

Bùng !

Một tiếng nổ kinh hồn vang lên.

- Á !

Thông Bích nhân viên gào lên một tiếng thê thảm, thân hình tựa như con điều đứt dây bay ngược ra xa năm trượng, máu tươi từ trong miệng tuôn ra lênh láng, gục chết ngay tức khắc.

Thanh âm vang vọng hồi lâu nghe cực kỳ ghê rợn.

Kim Phi Hùng đẩy ra một chưởng khiến cho Thông Bích nhân viên chết một cách bi thảm, xong rồi chàng quay lại đi về phía Lục phu nhân.

Lục phu nhân đã bước tới trước, nghiêng mình nói:

- Đa tạ thiếu hiệp đã ra tay viện thủ.

Kim Phi Hùng từ tốn đáp:

- Phu nhân quá khiêm nhường đó thôi.

Lục phu nhân đưa cuốn Huyền môn vũ thư cho Kim Phi Hùng đoạn ôn tồn nói:

- Đây là vật của thiếu hiệp đánh rơi, sợ rằng là mật huyết di thư của quý môn, nên không dám giữ lâu, xin hoàn vật lại cho chủ nhân.

Kim Phi Hùng tiếp nhận cuốn vũ thư, hạ giọng nói:

- Đấy đâu phải là bí quyết võ công mà chỉ là một di vật của tiền nhân, đa tạ phu nhân đã trân trọng nó.

Nói đoạn, chàng quay lại phía Cốc Chi Dương đang định hỏi về miếng ngọc bội.

Cốc Chi Dương sắc mặt nghiêm trang khác thường, thận trọng lấy một chiếc túi gấm nhỏ, đặt miếng ngọc bội vào trong, đoạn giờ hai tay quá đầu, giọng cực kỳ kính cẩn:

- Cung thỉnh thu hồi.

Kim Phi Hùng ngạc nhiên, bất giác lùi ra sau một bước hỏi:

- Cốc huynh, tại sao...

- Không dám !

Cốc Chi Dương không đợi cho Kim Phi Hùng kịp thốt ra hết câu nói đã vội tiến tới một bước, cúi đầu nói:

- Cung thỉnh thu hồi ngọc bội !

Kim Phi Hùng càng ngạc nhiên bội phần, chàng đưa mắt nghi hoặc nhìn điệu bộ, kiểu cách của Cốc Chi Dương, lòng thầm nghĩ:

“Chẳng lẽ phía trong túi giấu không phải là ngọc bội hay sao ?”

Do vậy chàng vội cầm lấy túi giấu, khẽ liếc mắt nhìn vào bên trong, thấy miếng ngọc bội hình như ý vẫn như cũ, chàng lại nghi ngờ nhìn Cốc Chi Dương, thấy y đứng lui qua một bên, nét mặt nghiêm trang, thái độ thập phần cung kính.

Kim Phi Hùng thấy có Lục phu nhân ở đó, nên không dám hỏi thêm, sợ làm tổn thương lòng tự ái của Cốc Chi Dương.

Chàng bèn quay sang hỏi Lục phu nhân:

- Phu nhân đến Kim Lăng lúc nào vậy ?

Lục phu nhân liền đáp:

- Cùng ngày đại hiệp rời khỏi Kim Lăng.

Kim Phi Hùng đỏ mặt:

- Tại hạ đã đến Huyết Minh bang, nhưng vì...

Lục phu nhân nói tiếp:

- Mẫu tử ta cũng đã đi qua rồi, không gặp Phi thoa diêm la, nhưng cũng đã làm cho tiên mẫu phần nào hả dạ.

Kim Phi Hùng mỉm cười:

- Nói như vậy là Cửu phượng lệnh chủ lão nhân gia ở nơi chín tuổi cũng được yên lòng nhắm mắt.

Lục phu nhân lại chỉ vào Phi thoa diêm la Đới Đức Thắng nằm dài trên đất, nói với Kim Phi Hùng:

- Hôm nay lại nhờ đại hiệp bắt sống hung thủ, thật không biết cảm kích sao cho phải.

Kim Phi Hùng nói:

- Theo như tại hạ thấy, Phi thoa diêm la tuy là hung thủ, nhưng mà phía sau tất có người sai khiến hẳn.

Lục phu nhân gật đầu:

- Ta cũng nghĩ như vậy.

Lư Sơn Cửu Phượng nhất tề lên tiếng:

- Mẫu thân, chúng ta hãy hỏi cung lão bại hoại này đi.

Kim Phi Hùng cười đáp:

- Đúng rồi, chúng ta bắt hấn phải nói.

Nói xong, chàng lấy mũi chân điểm nhẹ vào người của Đới Đức Thắng để giải khai huyết đạo cho hấn.

Đới Đức Thắng bị điểm huyết đã lâu, tuy được giải khai, nhưng khí huyết chưa kịp lưu thông, nên toàn thân hấn tê buốt, không sao đứng dậy nổi.

Hấn nghiêng răng chịu đau, lát sau mới chậm chạp ngồi dậy.

Lục phu nhân tức khí hét lớn:

- Bạch Vân cốc không tranh bá trên giang hồ, thân mẫu ta đã tàn phế suốt mấy chục năm, người đang đêm xâm nhập vào Lư Sơn hạ độc thủ hại người, tại sao lại tàn nhẫn quá vậy ? Lý do tại sao hả ?

Lư Sơn Cửu Phương cũng nói xen vào:

- Lão độc nói mau !

- Không nói là mất mạng.

Kim Phi Hùng cũng lạnh lùng hỏi:

- Kẻ nào đã sai khiến người làm chuyện này ? Nói mau !

Phi thoa diêm la chậm chạp đứng lên, lớn tiếng bảo:

- Lão phu dù sao cũng là bang chủ một bang, các người bức bách như vậy thì đừng mong ta đáp lấy nửa lời.

Cốc Chi Dương cười lạnh:

- Gã họ Đới kia, nếu người không chịu nói thì chớ trách chúng ta tàn nhẫn hạ thủ vô tình.

Đột nhiên hai mắt Phi thoa diêm la lóe lên một tia hung quang, hấn liều mạng nhào vào Lục phu nhân lạnh lẽo đẩy ra một chuồng. Sự tình xảy ra đột ngột, khoảng cách lại quá gần.

Lục phu nhân không kịp đề phòng, bả vai bà đã lãnh trọn một chuồng.

- Ha ha ha...

Đới Đức Thắng cất tiếng cười cuồng ngạo, vọt mình ra xa ba trượng, cắm đầu chạy vào trong đám cây cỏ rậm rạp.

Hồi 26

Cửu Tử Bạch Ma

Kim Phi Hùng thấy vậy nổi cơn thịnh nộ, gầm lên như sấm:
- Lão tặc to gan, người chạy xem có thoát được không ?

Cốc Chi Dương vội nói:

- Để tiểu nhân bắt hãn về cho.

Nói rồi y vọt mình đuổi theo.

Đột nhiên có một bóng hình từ trong bụi rậm lao ra lẹ như tên, bay xẹt tới trước mặt Phi thoa diêm la Đối Đức Thắng.

Hắn vừa trông thấy bóng người này đã mừng rỡ reo lên:

- Quân sư, Khang lão đại...

Thân pháp hai người đều cực kỳ nhanh lẹ, lại thêm thế đối mặt với nhau, nên chỉ trong chớp mắt đã cách nhau không xa.

Ngọc phiến lang quân Khang Tiệp đột ngột vung tay xuất thủ, điểm thẳng vào giữa ngực Đối Đức Thắng.

Phi thoa diêm la trợn mắt kinh ngạc, trước ngực bị lủng một lỗ lớn, máu tươi phun ra xối xả rồi ngã gục xuống tắt thở mà không kịp la lên một tiếng.

Cốc Chi Dương thấy thế tức giận điên người, đôi mắt đỏ rực như lửa, căm hận nhìn Ngọc Phiến Lang Quân.

Kim Phi Hùng cũng đến đó, mặt lạnh như băng, hất hàm hỏi:

- Tại sao các hạ làm như vậy ?

Ngọc Phiến Lang Quân thoái lui mấy bước, giọng nói cực kỳ hoảng sợ:

- Tại hạ thấy y chạy trốn, cho nên... cho nên...

Cốc Chi Dương lạnh lùng:

- Hừ ! Người muốn sát nhân diệt khẩu, có phải vậy không ?

Ngọc Phiến Lang Quân hốt hoảng:

- Cốc đại hiệp tại sao lại nói... nói như vậy ?

Kim Phi Hùng cũng cảm thấy sự xuất hiện của Ngọc Phiến Lang Quân vô cùng nghi ngờ, lại ra tay xuất thủ tất có điều mờ ám, bất giác chàng nạt lớn:

- Khang Tiệp, chớ có giả bộ hồ đồ, tại sao ngươi hạ sát hấn ?

Ngọc Phiến Lang Quân đỏ mặt:

- Tiểu nhân có hảo ý thật mà.

Cốc Chi Dương trầm giọng:

- Hảo ý ? Tối nay ta nhất định phải truy xét cho rõ cái “hảo ý” của ngươi để cho hết đường chối cãi. Hừ !

Nói đoạn y vung trường kiếm trong tay, bộ cước di động lên trước, vung kiếm điểm vào gót chân của Ngọc Phiến Lang Quân.

Mặt của Ngọc Phiến Lang Quân bỗng nhiên trở nên trắng bệch, đôi mắt thất thần, miệng lúng búng:

- Kim đại hiệp, cái này đừng có hiểu lầm mà, tiểu nhân thực có hảo ý. Kim đại hiệp, ngăn lại giùm.

Cốc Chi Dương tức giận thét vang:

- Câm mồm ! Ngươi tưởng rằng có thể qua mắt được ta hay sao ?

Ngọc Phiến Lang Quân run sợ, mặt không còn huyết sắc, lắp bắp nói:

- Xin... xin đại hiệp minh xét.

- Khang Tiệp !

Bỗng nhiên một tiếng quát lớn đột ngột vang lên, từ trong đám cỏ hoang rậm rạp có mười bóng đen xuất hiện, đi đầu là Bách Kiếm minh chủ Cổ Trường Khanh.

Lão cao giọng nạt Ngọc Phiến Lang Quân:

- Ngươi còn dám lẻo mép tranh biện với Kim đại hiệp và Cốc công tử hay sao ? Còn chần chờ gì mà không đi khuất mắt hử ?

Cốc Chi Dương thấy Cổ Trường Khanh càng thêm giận dữ, quát lớn:

- Hừ ! Khang Tiệp sát nhân diệt khẩu, ngươi lại ra mặt bảo vệ Khang Tiệp. Hừ ! Cái chiêu của đại minh chủ quả là quang minh.

Cổ Trường Khanh vẫn cười hề hề đáp:

- Lão hủ có mấy câu này cho các vị, nếu như nhị vị còn muốn kiếm Khang Tiệp nữa thì lão hủ đây cũng không ngăn cản.

Cốc Chi Dương đưa mắt liếc xéo một cái rồi lạnh lùng nói:

- Cốc mỗ bình sinh không thích nghe những lời xảo trá quỷ quyệt.

Cổ Trường Khanh khẽ nhếch mép:

- Đánh chó thì phải ngó chủ. Cốc công tử lẽ nào...

Cốc Chi Dương lạnh lùng cười nói:

- Giả như chủ nhân của con chó cũng không phải là người tốt thì sao ?

Cổ Trường Khanh bất giác đỏ bừng mặt, quay sang cười khỏ, đoạn nói với Kim Phi Hùng:

- Kim lão đệ, chẳng lẽ cũng không nể mặt ta hay sao ?

Kim Phi Hùng tuy không vui, song cũng đành phải quay sang bảo Cốc Chi Dương:

- Cốc huynh, để xem lão ta nói gì.

Nói xong, chàng quét ánh mắt về phía Cổ Trường Khanh:

- Có cao luận gì Kim mỗ sẽ rửa tai nghe.

Cổ Trường Khanh thần sắc thoáng bất định, rồi âm trầm lên tiếng:

- Nhị vị muốn lưu lại cho Phi thoa diêm la một con đường sống, bất quá chỉ vì muốn biết tại sao đang giữa đêm khuya lại xông vào Lư Sơn hành thích Cửu Phượng lệnh chủ ?

Cốc Chi Dương bực bội đáp:

- Người đã biết rõ tại sao lại còn hỏi nữa ?

Cổ Trường Khanh mỉm cười:

- Chuyện này lão hủ có nghe thấy. Khang Tiệp cũng có thể nói là có biết được một ít tin tức.

Kim Phi Hùng không vui nói:

- Đã như vậy tại sao hấn lại xuất thủ để lấy tính mạng của Đối Đức Thắng ?

Cổ Trường Khanh lại nói:

- Bởi vì theo như bản mình chủ biết được, chủ nhân của âm mưu này đã đến Kim Lăng.

Lục phu nhân bất giác hỏi dồn:

- Ai vậy ?

Cổ Trường Khanh chậm rãi nói:

- Một người quen thuộc với Lục phu nhân đó.

Kim Phi Hùng lên tiếng thúc giục:

- Nói mau, kẻ đó là ai vậy ?

Cổ Trường Khanh thản nhiên nói:

- Bạch cốt môn chủ Cửu tử bạch ma Lý Tâm, phu nhân có quen với người này không ?

Lục phu nhân bất giác kinh ngạc, lắp bắp:

- Cửu tử bạch ma, hấn... hấn còn chưa chết sao ?

Cổ Trường Khanh thoáng nở nụ cười âm hiểm, gật đầu:

- Chẳng những không chết mà chính là con trai của y đã trưởng thành, còn luyện thành công phu gia truyền Bạch cốt công của Lý gia nữa.

Lục phu nhân trầm tư một lát, đoạn lẩm bẩm nói:

- Lẽ nào y còn nhớ chuyện tỷ võ trên đỉnh Hoàng Sơn hai mươi lăm năm về trước.

Cổ Trường Khanh khẽ gật gù:

- Đương nhiên chuyện luận võ trên đỉnh Hoàng Sơn hai mươi lăm năm trước, lệnh đường Cửu Phượng lệnh chủ đã giết chết Tam chưởng chấn Bạch cốt phu nhân của Lý Tâm, lúc đó con trai út của y chưa đầy một tuổi.

Lục phu nhân vội bảo:

- Chuyện tỷ thí võ công cực kỳ công bằng, chuyện tử thương là điều không tránh khỏi.

Cổ Trường Khanh lại gật đầu:

- Nói thì như vậy, nhưng mà thử nghĩ xem Lý Tâm thay thế tử nuôi dưỡng chín đứa con ẩn cư nơi thâm sơn cùng cốc suốt hai mươi lăm năm, không xuất hiện trên giang hồ là tại sao ?

Lục phu nhân mơ màng đáp:

- Có lẽ để kiếm cách báo thù thân mẫu ta ?

Cổ Trường Khanh không đáp mà lên tiếng hỏi lại:

- Phu nhân à ! Mẫu thân người bị sát hại, người đem theo chín vị thiên kim tiểu thơ tái xuất giang hồ là vì sao ?

Lục phu nhân trầm ngâm không đáp.

Cổ Trường Khanh lại nói:

- Phu nhân còn như vậy, huống chi là Lý Tâm.

Lục phu nhân đột nhiên lớn tiếng nói:

- Lý Tâm không thể báo thù được.

Cổ Trường Khanh hỏi lại:

- Tại sao lại không ?

Lục phu nhân lên tiếng đáp:

- Năm xưa lúc luận võ ở trên đỉnh núi Hoàng Sơn, ta cùng đi theo gia mẫu, Lý Tâm cũng có mặt tại đó, gia mẫu ta cùng thề tử Lý Tâm đã giao ước trước khi động thủ, bất luận ai sinh ai tử, hai nhà cũng không bao giờ được gây thù kết oán, hoặc có ý báo thù.

Cổ Trường Khanh ngửa mặt lên trời cười một hồi lâu rồi nói:

- Bất quá chỉ là một câu nói mà thôi, người có ý báo thù đâu cần biết đến điều đó.

Lục phu nhân trầm mặc không đáp lại.

Cốc Chi Dương chợt lớn tiếng nạt nộ:

- Cổ Trường Khanh, ý người muốn nói là cái chết của Cửu Phượng lệnh chủ do Cửu tử bạch ma Lý Tâm gây ra, chứ không liên can đến Phi thoa diêm la hay sao ?

Cổ Trường Khanh đáp:

- Lão hủ không hề đảm bảo chuyện này.

Kim Phi Hùng bất ngờ nói xen vào:

- Chúng ta đang nói chuyện Phi thoa diêm la mà ?

Cổ Trường Khanh vội lên tiếng thanh minh:

- Ý của lão hủ là nhị vị hãy lưu lại cái mạng Phi thoa diêm la chẳng qua là để truy cứu nguyên nhân cái chết của Cửu Phượng lệnh chủ mà thôi, còn hôm nay kẻ thù của Cửu Phượng lệnh chủ đã xuất hiện, nên chú ý tới Lý Tâm thì hơn.

Cốc Chi Dương cười lạnh:

- Cổ đại minh chủ bất tất phải nói lung tung làm chi, định mang cái đồ xú uế Cửu tử bạch ma ra dọa nạt người ta hay sao ? Hoặc giả người...

Cổ Trường Khanh thoáng biến sắc:

- Cốc công tử vẫn nghi ngờ lão hủ có điều gì giả dối hay sao ?

Cốc Chi Dương nói thẳng không hề nể mặt:

- Cốc mỗ đang nghĩ như vậy đó.

Cổ Trường Khanh cực kỳ ranh ma xảo quyệt, nên vẫn mỉm cười đáp:

- Nói như vậy thì lão hủ có trăm cái miệng cũng không cách nào biện bạch được.

Kim Phi Hùng trầm ngâm hồi lâu, rồi chợt lên tiếng:

- Lúc này Cổ minh chủ nói Cửu tử bạch ma đã đến Kim Lăng ?

Cổ Trường Khanh đáp:

- Chính phải.

Kim Phi Hùng ôn tồn bảo:

- Kim mỗ lúc này có điều bức bối, mong người đừng trách.

Cổ Trường Khanh vội nói:

- Ngu huynh đâu dám trách, chẳng qua chỉ là hiểu lầm mà thôi.

Kim Phi Hùng lại nói tiếp:

- Với thanh danh của quý minh chủ, có thể nói là giang hồ chí tôn, vậy minh chủ cứ sắp xếp cho ta và Lục phu nhân gặp Cửu tử bạch ma.

Cổ Trường Khanh nhanh lẹ vọt miệng nói:

- Việc này để Cổ mỗ lo liệu.

Kim Phi Hùng quay sang nói với Lục phu nhân:

- Phu nhân à, gặp Cửu tử bạch ma nhất định mọi chuyện sẽ rõ ràng minh bạch.

Lục phu nhân gật đầu tán thành.

Cổ Trường Khanh lại nói:

- Vậy thì ước định canh ba đêm mai ở Yến Tử Cư. Cổ mỗ sẽ thông báo, mong rằng hai bên biến can qua thành hòa khí, để không phụ lòng giao hảo của lão hủ và Kim hiền đệ. Cốc công tử cũng không có gì phải trách cứ Cổ mỗ.

Cốc Chi Dương mỉm cười châm biếm:

- Bách Kiếm minh chủ quả nhiên là người cầm đầu võ lâm minh chủ của giang hồ, có tâm địa Bồ Tát đủ xứng đáng ngồi lên vị minh chủ. Hắc hắc...

Cổ Trường Khanh cũng hề hề cười lại:

- Vậy thì mọi việc coi như đã xong, lão hủ sẽ đi thông báo cho Cửu tử Bạch ma, cáo từ các vị.

Nói rồi lão dẫn đầu đám cao thủ phóng mình bỏ đi mất dạng.

Cốc Chi Dương thấy Cổ Trường Khanh đã đi xa rồi, thái độ y trở nên cung kính khác thường đối với Kim Phi Hùng:

- Kim đại hiệp có thể đi ra xa một chút được chăng, chúng ta cùng nhau bàn chuyện.

Kim Phi Hùng thấy thái độ của Cốc Chi Dương có vẻ lạ lùng, song cũng gật đầu đáp:

- Đương nhiên là được.

Hai người đi đến một chỗ vắng vẻ, Kim Phi Hùng đang định lên tiếng hỏi đã thấy Cốc Chi Dương dập đầu bái lạy:

- Thuộc hạ Cốc Chi Dương tham kiến cốc chủ.

Kim Phi Hùng ngạc nhiên vội bước đến đỡ Cốc Chi Dương đứng dậy, hỏi:

- Tại sao Cốc huynh lại làm như vậy...

Cốc Chi Dương không đợi cho Kim Phi Hùng kịp nói hết câu đã vội vàng cắt ngang lời chàng:

- Cốc chủ không nên xưng hô với thuộc hạ như vậy, chỉ cần gọi tên thuộc hạ là được rồi.

Kim Phi Hùng trầm tư nghĩ ngợi một hồi, chàng cảm thấy thái độ của Cốc Chi Dương đột ngột thay đổi từ khi thấy miếng ngọc bội từ trong người mình rơi ra, nên vội đưa tay lấy miếng ngọc bội hình như ý ra.

Quả nhiên Cốc Chi Dương vừa thấy miếng ngọc bội đã vội vàng quì sụp xuống đất cúi đầu bái lạy.

Kim Phi Hùng hấp tấp lôi Cốc Chi Dương đứng dậy, đoạn hỏi y:

- Miếng ngọc bội này chẳng lẽ lại có uy lực ghê gớm đối với người đến như vậy sao ?

Cốc Chi Dương quan sát nét mặt Kim Phi Hùng, biết chàng không hiểu công dụng của miếng ngọc bội, trong lòng y cảm thấy kỳ quái, song cũng không dám hỏi, bèn cung kính đáp:

- Cốc chủ có thể đã biết thuộc hạ là người của Thái Dương cốc từ lâu. Miếng ngọc bội này chính là tín vật của Thái Dương cốc, ai có nó trong tay thì người đó chính là cốc chủ của Thái Dương cốc.

Kim Phi Hùng chợt hiểu, chàng nhớ lại khi Ngô Phi đại sư truyền thụ võ công cho chàng tại Bích Vân thiền tự đã ủy thác nhờ chàng đưa miếng ngọc bội này cho Thái Dương cốc chủ.

Nhưng vì hết việc này đến việc khác cứ vây quanh chàng, nên chàng không có cơ hội để làm việc đó, bây giờ may có Cốc Chi Dương nên có thể hỏi cốc chủ Thái Dương cốc hiện giờ ở đâu.

Nghĩ đến đây, chàng liền cất tiếng hỏi:

- Cốc huynh, không biết cốc chủ của các người hiện giờ hạ lạc ở đâu ?

Cốc Chi Dương buồn bã đáp:

- Lão cốc chủ đã tạ thế từ lâu, hiện giờ cốc chủ chính là người đó.

Kim Phi Hùng cực kỳ kinh ngạc vội hỏi:

- Đã như vậy thì ta giao miếng ngọc bội này cho Cốc huynh.

Cốc Chi Dương lắc đầu xua tay:

- Không được, trước khi tạ thế lão cốc chủ đã lưu lại di ngôn, bảo thuộc hạ phải xuất cốc đi tìm người có miếng ngọc bội này để tôn làm cốc chủ nhằm chấn hưng uy danh của Thái Dương cốc trên giang hồ.

Kim Phi Hùng lại chối từ, song Cốc Chi Dương nhất quyết không chịu, chàng biết Cốc Chi Dương tuân thủ nghiêm khắc môn quy của Thái Dương cốc, một lời di ngôn của cốc chủ đã tạ thế nói ra thì môn nhân đệ tử không thể phản lại được, nên chàng đành bảo y:

- Vậy cũng được, nhưng mà người đừng gọi ta là cốc chủ, cứ xưng hô là huynh đệ cho tiện.

Cốc Chi Dương thấy Kim Phi Hùng đồng ý bèn vui mừng nói:

- Thuộc hạ xin tuân lệnh Cốc chủ.

Kim Phi Hùng cùng với Cốc Chi Dương ước hẹn Lục phu nhân xong liền quay về khách điểm nghỉ ngơi.

*

* *

Gió mát trăng thanh.

Yến Tử Cư chìm trong màn đêm tĩnh lặng, ánh trăng chiếu sáng khắp nơi.

Bóng Nghê Giang tự phản chiếu xuống mặt sông, không ngừng chao động dưới nước.

Từ phía xa đã nhìn thấy đỉnh tháp của Nghê Giang tự nhô cao.

Vút...

Một đạo bạch quang rít lên bên tai, xẹt ngang trước mặt Kim Phi Hùng lẹ như tên bay.

Kim Phi Hùng lao đi vun vút trên không, bước chân vẫn không hề chậm lại, đôi tay chàng chọt vươn dài ra chụp lấy vật đang lao về phía mình, miệng quát lớn:

- Ai đó ?

Chàng cũng không hề liếc nhìn vật trong tay chàng chụp được là cái gì, chỉ khẽ cong lưng vọt lẹ về phía bụi cây nơi đạo bạch quang vừa từ đó phóng ra.

Nhưng mà phía trong không hề có một bóng người.

Lúc này Cốc Chi Dương, Lục phu nhân và Lư Sơn Cửu Phượng cũng đã đến bên, lo lắng cất tiếng hỏi chàng:

- Âm khí gì vậy ?

Kim Phi Hùng liền xòe tay ra.

Trong tay chàng có một mũi ngân thoa lấp lánh, phía dưới có một mảnh giấy nhỏ.

Dưới ánh trăng sáng phía trên mảnh giấy có ghi mấy chữ: *Cổ Trường Khanh lập quỹ kế, Bạch Cốt môn đã có chuẩn bị.*

Cốc Chi Dương tức giận nói:

- Quả nhiên cái lão Cổ Trường Khanh xảo quyết đã gây chuyện rắc rối, âm thầm bày trò lộng quỹ.

Lục phu nhân cũng nói:

- Không biết bọn chúng đã chuẩn bị âm mưu quỹ kế gì.

Kim Phi Hùng thoáng trầm tư:

- Bạch Cốt môn cho dù có bố trí đao sơn kiếm hải đi chăng nữa thì chúng ta đã đến đây rồi. Cổ Trường Khanh tất sẽ có ngày tận số, chỉ duy có ngọn ngân thoa này khiến cho ta khó hiểu quá chừng.

Lục phu nhân nói:

- Nhưng mà người phóng ngân thoa này không hề có ác ý.

Kim Phi Hùng gật đầu:

- Đúng vậy, nhưng Kim Phi Hùng này đâu muốn thiếu nợ kẻ khác.

- Ai...

Cốc Chi Dương đột ngột hét lên, bay mình vọt ra xa hơn ba trượng.

Bóng người bay vọt ra, một vật trắng trắng đột nhiên bung ra nhằm vào mặt Cốc Chi Dương chụp xuống.

- Hổng rồi !

Cốc Chi Dương thất kinh la lên một tiếng rồi lập tức xoay người cong lưng bật ra xa hơn một trượng.

Vật trắng trắng chụp xuống đầu Cốc Chi Dương hóa ra chỉ là một tấm lụa trắng mà thôi.

Cốc Chi Dương bất giác nổi giận, nhưng mà trong lúc chàng xoay người thì cái bóng nọ đã vọt lẹ ra xa hơn hai chục trượng, rồi trong nháy mắt đã không còn thấy đâu nữa.

Kim Phi Hùng thoáng cau mày:

- Chắc có lẽ là người phóng chiếc ngân thoa lúc này thân pháp thật ảo diệu vô cùng.

Lục phu nhân cũng lên tiếng:

- Thuật khinh công của người này tựa như công phu “Phi hoa lạc điệp”.

Lục phu nhân chợt la lên một tiếng kinh hãi, sắc mặt trắng nhợt, mắt trợn, miệng há, nhìn trân trân lên mé bên phải con đường tiểu lộ.

- Phu nhân.

Kim Phi Hùng thấy sắc mặt của Lục phu nhân liền la lên một tiếng. Quay đầu nhìn lại, chàng bất giác cũng phải kinh ngạc. Thì ra phía bên sườn núi trước một phiến đá cao có một chiếc khô lâu trắng hếu, trông cực kỳ ghê rợn.

Chân tay của bộ khô lâu dài lạ thường, phía trên phiến đá, hai hốc mắt chiếu những tử quang xanh biếc đến rợn người.

Lúc này bộ khô lâu bắt đầu động đậy.

Chợt thấy bộ khô lâu hơi di động, hai cánh tay dài trắng như khúc xương lắc lư trông rợn xương sống, hàm răng trắng nhợt nhe ra, giọng nồng nặc mùi tử khí:

- Lục phu nhân, Bạch Cốt môn ở Nghênh Giang tự đợi tôn giá đã lâu, xin mời !

Kim Phi Hùng quát lớn:

- Hừ, cái trò dọa ma nhát quỷ này quả là lợi hại.

Khô lâu lắc lư cái sọ trắng ghê rợn hỏi chàng:

- Người là người của Thái Dương cốc ?

Kim Phi Hùng nạt lớn:

- Người không cần biết ta là ai ? Cái trò quỷ mị không dọa nổi ta đâu, mau kêu Lý Tâm ra đây.

- Tiểu tử to gan.

Khô lâu tựa như cực kỳ tức giận, tự nhiên mặt vẫn trắng nhợt tựa xác chết đột nhiên gã giơ cánh tay dài đập vào phiến đá một cái.

Bình...

Phiến đá đột nhiên tách ra làm đôi, khói trắng bay ra mù mịt, bộ khô lâu biến mất vào trong màn khói.

Phiến đá chỉ còn lại một nửa phía dưới, nửa phía trên đã bị khô lâu đập nát.

Cốc Chi Dương bước tới gần Kim Phi Hùng, hạ giọng thì thầm:

- Công phu Bạch cốt công là một trong Cửu đại ma công, người này đã luyện thành đến tám chín thành hỏa hầu, cốc chủ nên thận trọng.

Lục phu nhân cũng tiến đến gần nói:

- Đại hiệp, đây không phải là Cửu tử bạch ma.

Kim Phi Hùng lạnh lùng:

- Đã đến thì không thể như không đến. Chúng ta đi thôi.

Nói chưa dứt lời, người chàng vọt phóng lên phía trước.

Chỉ thấy Nghênh Giang tự tối âm u, cánh cửa mở rộng, bầu khí trầm mặc nặng nề, bốn phía cũng tối mịt, khiến cho không khí càng thêm u tịch khó chịu vô cùng.

Bỗng nhiên phía trong có một bộ khô lâu đi ra ngoài cửa Nghênh Giang tự, bộ dạng giống hệt như khô lâu đã xuất hiện nơi phiến đá lúc nãy.

Gã mở miệng để lộ hàm răng trắng nhợt, giọng lạnh lẽo:

- Mời các hạ vào trong.

Cốc Chi Dương tức khí nạt nộ:

- Kêu Cửu tử bạch ma ra đây, đừng bày trò lộng quỷ trước mặt ta.

Nhưng mà bộ khô lâu không hề phản ứng, xoay người kéo theo một luồng âm phong lạnh lẽo, đoạn lách lư thân hình đi vào bên trong.

- Chúng ta vào trong.

Kim Phi Hùng nói xong khoa chân bước lên bậc đá.

Cốc Chi Dương cũng lăm lăm trường kiếm trong tay bước đi theo sau.

Vầng trăng trên cao lúc này bị một đám mây đen che phủ.

Trong đại điện tối đen như mực, chỉ có bốn đốm sáng xanh biếc phát sáng lập lòe.

Kim Phi Hùng đưa mắt liếc quanh rồi nhảy vọt lên trên đại điện.

Hóa ra phía trong không hề có một ngọn đèn mà chỉ bốn hốc mắt của hai bộ xương khô lập lòe phát sáng.

Kim Phi Hùng trầm giọng quát lớn:

- Cửu tử bạch ma cũng bày trò dọa nạt người ta sao ?

Bức bình phong trên đại điện từ từ mở ra, bốn bộ xương khô trắng hiện ra chia làm hai bên, hai cánh tay dài ngoằn, nhích động lắc lư không ngừng.

Bốn bộ xương đứng câm lạng, mùi tử khí nặng nề bao phủ khắp đại điện.

Lục phu nhân bất giác khịt mũi:

- Hừ ! Lý Tâm, Bạch Cốt môn hóa ra chỉ là những phường hạ lưu.

Đột nhiên một luồng hơi lạnh từ bên trong ủa ra lẹ như điện xẹt, một trận âm phong lạnh cực kỳ phát ngay vào mặt Lục phu nhân. Bốn luồng chưởng lực đồng thời chụp xuống vai bà.

Lục phu nhân thét lên một tiếng:

- Không xong rồi !

Một luồng gió lạnh lại ủa tới, hai bộ xương khô đã bay vọt ra ngoài đại điện.

Kim Phi Hùng vừa giận vừa lo hỏi Lục phu nhân:

- Phu nhân có bị sao không ?

Lục phu nhân rút thanh Phụng đầu kiếm cầm lăm lăm trong tay:

- Không sao cả, Bạch Cốt môn chỉ bày trò quỷ mị để lừa người ta mà thôi.

Cửu Phượng đứng phía sau đồng thanh bảo:

- Mẫu thân, vai mẫu thân có vết máu đỏ.

Lục phu nhân tức giận đến cực điểm, nhún mình bay vọt tới bức bình phong, vung trường kiếm thét lớn:

- Bạch Cốt môn cho rằng Phụng đầu kim kiếm của ta không sắc bén sao ?

Trong nháy mắt bà đã đến trước bức bình phong vung kiếm chém vào cánh tay mấy bộ xương khô.

Rắc...

Mấy bộ xương khô nát vụn rơi lả tả xuống nền đại điện Nghênh Giang tự.

Bụp...

Một thanh âm trầm đục vang lên, một làn khói trắng có mùi cực kỳ khủng khiếp từ trong bộ xương bốc lên.

Tám bình phong đổ xuống, Lục phu nhân cũng buông rơi trường kiếm ngã xuống bất tỉnh.

Kim Phi Hùng vội vàng quát lớn:

- Không được hấp tấp.

Nhưng mà không còn kịp nữa rồi.

Lư Sơn Cửu Phương vừa thấy mẫu thân ngã xuống vội lao đến òa khóc nức nở.

Kim Phi Hùng và Cốc Chi Dương vội bước tới giơ tay ngăn lại:

- Các vị cô nương hãy bình tĩnh trước đã.

Ha ha ha...

Hắc hắc...

Một tràng cười quái dị nổi lên.

Nơi góc đại điện có một lão già mắt xanh nhạt, sắc mặt trắng nhợt, trên mặt thoáng hiện âm khí, phía sau lão có chín thiếu niên áo trắng, mặt cũng phẳng phất chứa âm khí, đôi nhãn châu xanh nhạt.

Kim Phi Hùng nộ khí hét vang:

- Người là Cửu tử bạch ma ?

Cửu tử bạch ma Lý Tâm cười hề hề, không thèm để ý đến Kim Phi Hùng, đôi mắt xanh lè của lão lấp lánh chiếu ra tia hàn quang quét qua mặt Cửu Phương.

Cốc Chi Dương phẫn nộ gầm lên:

- Lão yêu mị, bộ ngươi điếc cả hai tai rồi sao ?

Cửu tử bạch ma cũng không thèm để mắt đến Cốc Chi Dương mà cất giọng cười lạnh lẽo nói lớn:

- Thiệt là trùng hợp, ta có chín đứa con trai, Lư Nhất Minh có chín đứa con gái. Ha ha ha... Quả thật thiên duyên tiền định. Ha ha ha...

Lư đại kiêu nạt lớn:

- Vô lễ, hãy giải độc cho mẫu thân ta...

Cửu tử bạch ma vội cướp lời:

- Ngoại tổ ngươi đã giết chết mẫu thân bọn chúng, lão phu hạ độc mẫu thân các ngươi coi như là công bằng, ha ha ha...

Lư Sơn Cửu Phượng nổi giận lôi đình, liền rút ngay trường kiếm xông tới trước mặt Cửu tử bạch ma.

Cửu tử bạch ma chưa kịp lên tiếng thì Bạch Cốt cửu yêu đứng phía sau lưng đã vung Khốc tang bổng nghênh tiếp Lư Sơn Cửu Phượng, tiếng hò hét vang lên kinh động đêm khuya.

Kim Phi Hùng khẽ lắc vai xẹt tới trước mặt Cửu tử bạch ma quát vang như sấm:

- Lão ma đầu có nhận ra ta không ?

Cửu tử bạch ma cười hề hề:

- Có lẽ mi chính là Thanh Y Tu La.

Kim Phi Hùng lạnh lùng cười nói:

- Kể ra ngươi cũng còn có mắt đó chứ.

“Rẹt” một tiếng, Tu La đoạn kiếm đã được rút ra khỏi vỏ.

Cốc Chi Dương vội xẹt tới hạ giọng nói:

- Cốc chủ hãy để việc này cho thuộc hạ.

Đoạn y vung trường kiếm lên, tả thủ bắt quyết sắp sửa xuất chiêu.

Cửu tử bạch ma nói:

- Lão phu đã ra đây há lại sợ động thủ với các ngươi hay sao ? Nhưng nơi đây nhỏ hẹp, các ngươi hãy ra phía ngoài sân chịu chết.

Vừa nói lão vừa bay mình vọt ra ngoài Nghênh Giang tự.

Cốc Chi Dương cười lạnh:

- Ngươi có muốn chạy cũng không thoát.

Nói đoạn chàng nhanh chóng vọt theo phía sau.

Kim Phi Hùng cũng nhẹ nhàng lắc mình bay ra trước cửa Nghênh Giang tự, lúc này Cốc Chi Dương và Cửu tử bạch ma đã ra tay động thủ.

Thanh trường kiếm của Cốc Chi Dương tuy xuất thần nhập hóa, biến ảo vô cùng, nhưng Khốc tang bỗng trong tay Cửu tử bạch ma cũng đẩy ra chiêu thức kỳ dị không kém, hai người giao đấu ngang nhau, bất phân thắng bại. Thời gian ước chừng một chén trà, hai người đã đấu với nhau hơn ba chục chiêu.

Hốt nhiên Cửu tử bạch ma vung Khốc tang bỗng điểm vào đại huyệt Trung đỉnh của Cốc Chi Dương.

Kim Phi Hùng chợt cười thâm:

“Vậy là ngươi muốn chết.”

Quả nhiên Cốc Chi Dương cũng lạnh lùng quát lớn:

- Hừ được lắm.

Cốc Chi Dương vung trường kiếm dùng chiêu “Phân hoa phát liễu” chặt xuống Khốc tang bỗng của Cửu tử bạch ma.

Bốp...

Khốc tang bỗng bị chặt ra làm đôi bay bổng trên không trung, không ngờ Cửu tử bạch ma cất tiếng cười cuồng ngạo rồi nghiêng răng rít lên:

- Ngã nè.

Cốc Chi Dương đắc thủ một chiêu, trường kiếm liền biến chiêu chém xuống, không ngờ nửa đoạn Khốc tang bỗng đột nhiên phun ra một luồng khói trắng.

Vừa lúc đó, Cốc Chi Dương đang thuận đà lao xuống, nhất thời thu thế không kịp liền bị luồng khói trắng phun vô đầy mặt.

Chàng lão đảo đứng không vững, chống kiếm xuống đất.

Cửu tử bạch ma lạnh lùng cười nói:

- Thái Dương cốc cũng vậy thôi, làm thế nào chống lại được Bạch cốt vô hình độc khí của ta, ha ha ha...

Lão vừa cười vừa đưa nửa đoạn Khốc tang bỗng còn lại đâm vào yết hầu của Cốc Chi Dương.

- Lão ma lớn mật.

Kim Phi Hùng hét lên một tiếng chấn động thính không, đoạn kiếm xẹt tới như muốn chặt nát đoạn Khốc tang bỗng trên tay Cửu tử bạch ma.

Lão vội vàng lùi ra sau một trượng, giọng căm hận:

- Hừ, hóa ra là xa luân chiến, ta không hề sợ đâu.

Kim Phi Hùng nạt nộ:

- Cái gì mà “xa luân chiến” ?

Cửu tử bạch ma chỉ vào Cốc Chi Dương đang nằm dưới đất, đoạn nói:

- Hết tên này lại đến tên khác xông tới há chẳng phải là xa luân chiến hay sao ?

Kim Phi Hùng hừ lên một tiếng:

- Âm thầm dùng độc hại người, thật là giống tà ma ngoại đạo.

Cửu tử bạch ma âm thầm cười đáp:

- Thái Dương cốc chẳng lẽ lại là danh môn chính phái ? Tiểu bằng hữu, chúng ta đều như nhau cả mà thôi, đừng có lên giọng khinh miệt như vậy.

Kim Phi Hùng nhướn mày, hữu thủ đột nhiên thu lại.

Tu La đoạn kiếm đã dút vào trong vỏ, đoạn chàng chỉ vào mặt Cửu tử bạch ma nói lớn:

- Lý Tâm, nếu như người còn chưa phục, người đã tay không thì ta cũng dùng song chưởng để người hài lòng.

Cửu tử bạch ma cười lạnh:

- Tiểu bằng hữu, cái này người nói ra đó nghe, ta không hề bức bách người phải làm như vậy.

Kim Phi Hùng giận dữ quát lớn:

- Chẳng những là bằng hữu mà lại có mối kết giao sinh tử.

Trong lúc đang nói, lão đã âm thầm vận Bạch Cốt độc công, sắc mặt vàng bệch, hai cánh tay lắc lư, khớp xương kêu lên răng rắc, tựa như tiếng ma quái phát ra trong đêm khuya dọa nạt người ta. Kim Phi Hùng cười nhạt:

- Phát chiêu !

Cửu tử bạch ma nhếch mép cất giọng cười lạnh lẽo, quái dị nói:

- Tiếp chiêu.

Thanh âm còn chưa dứt, song chưởng của lão đã đẩy ra.

Luồng chưởng phong phát ra có kèm theo một làn khói trắng mỏng manh lan ra xa ba thước.

Kim Phi Hùng thoáng nhìn biết ngay trong làn khói đó nhất định sẽ có chất kịch độc, nên vội vàng chiếm lấy thượng phong, vung chưởng đánh ra rồi trầm giọng quát lớn:

- Lý Tâm, hôm nay ngươi đã tới ngày tận số rồi.

Cửu tử bạch ma cũng thét lên:

- Tiểu tử ngông cuồng, chỉ sợ ngươi chạy không thoát nổi Bạch cốt vô hình độc khí của ta đâu.

Thoáng chốc, hai bên đã động thủ qua gần hai chục chiêu.

Đột nhiên phía trong Nghênh Giang tự có tiếng la hét loạn xạ.

Kim Phi Hùng bất giác kinh hãi bởi vì tiếng thét lạnh lạnh đích thị là của Lư Sơn Cửu Phượng.

Điều khiến cho chàng lo lắng là tiếng thét vừa vang lên đã lập tức tắt ngấm, bên trong lặng ngắt như tờ, ngay cả tiếng binh khí chạm nhau cũng không còn nghe thấy nữa.

Chính vào lúc đó Cửu tử bạch ma hú lên một tiếng, song chưởng vung ra, khí thế cực kỳ mãnh liệt, bay người chiếm lấy thượng phong, tả thủ tung ra chụp mạnh vào bả vai, hữu thủ đồng thời xòe ra xĩa thẳng vào giữa mặt Kim Phi Hùng.

Lão ma đầu huy động toàn lực xuất chiêu, uy thế hung mãnh điên cuồng nên cực kỳ lợi hại.

Kim Phi Hùng chẳng những ở thế hạ phong mà còn bị Cửu tử bạch ma xĩa vào giữa mặt, rõ ràng là chưởng lực có chứa chất kịch độc không sao tả xiết.

Trong lúc cấp bách, chàng vội cong lưng thi triển “Quỷ ảnh thiên biến thân pháp” bay mình ra xa ba trượng.

Cửu tử bạch ma lạnh lùng cười bảo:

- Thái Dương cốc bất quá chỉ thế thôi ư?

Kim Phi Hùng vô cùng phẫn uất, lửa giận bốc lên ngàn ngút, liền vung chưởng tống ra một luồng kinh lực đánh bật làn khói trắng ra, đoạn thét lớn:

- Hừ, chỉ dựa vào một làn khói tà môn, không thể khuất phục được Kim mỗ đâu.

Cửu tử bạch ma cười đắc ý:

- Ta xem người chịu được mấy chiêu.

Một đám khói trắng lẹ làng ào tới.

Kim Phi Hùng không sao chống lại được chất kịch độc, đành lùi dần lên bậc thềm trước cổng Nghênh Giang tự.

- Ha ha ha ha...

Bỗng nhiên có những tiếng cười đắc ý cất lên náo động trong đêm.

Bạch Cốt Cửu Yêu mỗi tên trong tay kéo lê một người bày thành hàng chữ nhất trước cổng sơn môn.

Lữ Sơn Cửu Phượng nằm trong tay bọn chúng, ai nấy đều bị trúng phải Bạch cốt vô hình độc khí đều hôn mê bất tỉnh không còn biết gì nữa.

Kim Phi Hùng thấy vậy hai mắt đỏ ngầu, trong lòng tức giận cực độ, nhưng mà cho dù chàng giận dữ thì những tuyệt học cũng khó chống lại độc khí lợi hại ghê gớm của Bạch Cốt môn.

Cửu tử Bạch ma cười như điên dại:

- Ha ha... xem người chạy đâu cho thoát.

Bạch Cốt Cửu Yêu từ phía trong đi ra, vung chưởng phát ra một làn khói trắng chụp lên đầu Kim Phi Hùng.

Kim Phi Hùng rơi vào thế lưỡng đầu thọ địch nên không cách nào tránh được, chàng phần nộ gầm lên:

- Kim mỗ liều mạng với các người.

Nói chưa dứt lời, chàng đã ngửi thấy một mùi khó chịu, cổ họng chàng ngứa không sao chịu nổi.

Kim Phi Hùng cảm thấy đầu óc choáng váng, chàng loạng choạng giãy lết rồi té nhào xuống đất.

- Ha ha ha...

Tiếng cười chưa dứt, chợt có tiếng thét lạnh lạnh vang lên:

- Lý Tâm, chớ ngạo mạn.

Trên không trung từ hai hướng khác nhau có ba bóng đen lao tới.

Bạch Lãnh Thu xẹt tới trước tiên, xòe tay vung chưởng đánh vào chín đại huyết ở trước mặt Cửu tử bạch ma.

Tô Ngọc Dung vội bảo:

- Thất muội, hãy cứu người trước đã, giao hấn lại cho ta.

Tiếng hét lãnh lót vừa vang lên, tả chỉ hữu chưởng nhất thời phóng tới điểm vào tử huyết Ngọc chấm của Cửu tử bạch ma.

Cửu tử bạch ma bỏ mặc Kim Phi Hùng vội vàng búng người vọt ra xa ba trượng, đoạn trầm giọng quát lớn:

- Mấy con nha đầu khốn kiếp này ở đâu ra vậy ?

Tô Ngọc Dung thét lên:

- Hãy nằm xuống nghỉ đã rồi hãy nói.

Nhị vị cô nương tả hữu hai bên hiệp công dữ dội, khiến Cửu tử bạch ma tối tăm mặt mũi không có cách nào chống lại, chỉ lo tránh né đỡ đòn mà thôi.

Tô Ngọc Dung hấp tấp nói:

- Thất muội, còn lũ chín đứa tiểu yêu nữa, người hãy đi cứu người mau lên.

Lúc này Bạch Cốt Cửu Yêu thấy phụ thân bị nguy khốn vội buông Lư Sơn Cửu Phượng xuống, hú lên một tiếng chạy tới tiếp ứng.

Bạch Lãnh Thu xoay người đang định giải cứu Kim Phi Hùng đang nằm hôn mê dưới đất.

Nhưng mà Bạch Cốt Cửu Yêu đâu để cho nàng dễ dàng thoát thân như vậy, chín thanh Khốc tang bỗng nhất tề xĩa tới vây chặt lấy Bạch Lãnh Thu.

Nàng lo lắng cho tính mạng của Kim Phi Hùng nên vội vàng rút trường kiếm, gia tăng thêm công lực chống lại Cửu Yêu, mắt thoáng nhìn về phía Kim Phi Hùng.

Nàng vừa đưa mắt nhìn xuống đất thì không còn thấy Kim Phi Hùng đâu nữa.

Bạch Lãnh Thu giật mình vội múa tít trường kiếm, bức bách Bạch Cốt Cửu Yêu lui ra, rồi lắc vai đến gần Tô Ngọc Dung nói nhỏ:

- Dung thơ, không thấy chàng đâu cả.

Tô Ngọc Dung kinh ngạc hỏi:

- Ai ? Không thấy ai vậy ?

Bạch Lãnh Thu đáp:

- Kim Phi Hùng.

Tô Ngọc Dung vẫn không ngừng xuất chiêu khổng chế lão ma đầu, mắt khế liếc nhìn xuống thêm đá.

Quả nhiên trên thêm đá trống không, Kim Phi Hùng không rõ đã biến đi từ lúc nào.

Nàng đột nhiên đánh ra một chưởng cực kỳ ác liệt, bức bách Cửu tử bạch ma phải thối lui, rồi lại tống ra một luồng kinh lực dữ dội, đoạn nàng xông tới dựa lưng cùng với Bạch Lãnh Thu xuất chiêu cự lại phụ tử Cửu tử bạch ma, miệng thì thầm:

- Thất muội, chúng ta đi thôi !

Bạch Lãnh Thu ngạc nhiên:

- Làm sao mà có thể đi được ?

Tô Ngọc Dung nói:

- Ta nghĩ chắc là nữ nhân áo vàng đã cứu hấn đi rồi.

Bạch Lãnh Thu giật mình:

- Nữ nhân áo vàng ? Dung thơ nhìn thấy sao ?

Tô Ngọc Dung nói tiếp:

- Dường như nữ nhân đó là Dương gia Vân Sơn Dương Ngọc Phượng.

Bạch Lãnh Thu bất giác cảm thấy lòng chua xót:

- Dương Ngọc Phượng ư ? Lẽ nào nàng lại có thể mạo hiểm cứu Kim Phi Hùng được ?

Tô Ngọc Dung vội bảo:

- Lão ma đầu sắp sửa dùng độc khí, thất muội chạy mau !

Bạch Lãnh Thu đang lo lắng cho Kim Phi Hùng nên cũng không muốn giao chiến lâu, bèn đáp:

- Dung thơ, chạy thôi !

Cửu tử bạch ma quát vang:

- A đầu khốn kiếp chớ chạy !

Song chuông của lão phóng ra lẹ như điện xẹt.

Hai làn khói trắng quét qua dưới chân hai thiếu nữ.

Bạch Lãnh Thu và Tô Ngọc Dung đã bay ra xa hơn năm trượng.

Bạch Cốt Cữu Yêu lớn tiếng quát tháo:

- Đuổi theo !

Cữu tử bạch ma cười hả hê nói:

- Không cần đuổi theo, mẫu tử Cữu Phượng còn ở đây, lại thêm tiểu tử áo gấm này nữa, nhất định hắn sẽ còn dẫn xác đến đây. Ha ha ha...

Lão chợt cất lên một tràng cười cuồng ngạo, lồng lộng vang lên trong đêm khuya, nghe đinh tai nhức óc vô cùng.

o O o